

คุณอยู่ใน สงหลัก ของดาว ดวงดาว

你在星光深处

อวี๋เซียวหลานซาน 语笑阑珊 เขียน

อินทก: แพล Caring Wong วาด

คุณอยู่ในส่วนลึกของดวงดาว

你在星光深处

อวี๋เซี่ยวหลานชาน

เขียน

อินากะ

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

เชื่อว่าหากพูดถึง ‘มนุษย์ต่างดาว’ ขึ้นมา คงมีทั้งคนที่เชื่ออย่างจริงจัง และคนที่คิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องไร้สาระ แต่คงไม่มีใครยืนยันได้ว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าในจักรวาลอันกว้างใหญ่นี้ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นอยู่จริง ๆ

และไปซี ก็น่าจะไม่เคยคิดมาก่อนว่า การผิติดไปหนึ่งชั่วโมงจะทำให้ชีวิตของเขาเจอเรื่องราวมากมายขนาดนี้ ทั้งเจอขโมยที่สถานีรถไฟ เข้าไปช่วยพลเมืองดีจากการเป็นฆาตกร แต่ตัวเองกลับถูกตำรวจจับเพราะคิดว่าเป็นพวกเดียวกับขโมย แถมหลังจากนั้นยังต้องขับรถข้ามเมืองพาบอดีการ์ดคนใหม่ไปกินบะหมี่ที่เจ้าตัวยากกินอีก...เอาเป็นว่านี่เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น

หากอยากรู้ว่าใน **คุณอยู่ในส่วนลึกของดวงดาว** ที่กำลังถืออยู่ในมือขณะนี้มีความลับอะไรที่รอให้เราค้นพบอยู่ เปิดหน้าถัดไปเพื่อไปเจอกับเรื่องราวของดวงดาวระยิบระยับพร้อมกันเลยค่า

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

1

พานพบุ

มือถือเก่า มือถือใหม่ๆทุกแบบ

เอามาแลกกะละมังสแตนเลส

หลิวซุนซุนไม่คิดไม่ฝันเลยว่างานนิทรรศการภาพวาดของเขาจะดึงดูดคนมาดูได้มากขนาดนี้

เขานอนหมดสภาพบนเตียงคนไข้ ขากับแขนอย่างละข้างแขวนห้อยอยู่ ตื่นตันใจมากจนน้ำตาคลอเบ้า

ไปซีอีโน่อยู่หน้าเตียงคนไข้ สีหน้าเรียบเฉย กำลังยกโทรศัพท์ให้อีกฝ่ายดู บนหน้าจอเป็นภาพโถงนิทรรศการที่มีคนมากมายเดินขวักไขว่ไปมามีทั้งนักท่องเที่ยว นักเรียน นักข่าว นอกจากนี้ยังมีปั๊มนักงานทำความสะอาดเดินเก็บขวดเปล่า ยามถือโทรศัพท์ดูแลความเรียบร้อย คึกคักกว่านิทรรศการภาพวาดโมเนต์ที่จัดอยู่ในฮอลล์ข้างๆ เสียอีก

“ดูพอหรือยัง” ไปซีอีโน่ถาม “ต้องไปรับคนแล้ว”

“ขออีกห้า นาที” หลิวซุนซุนยังไม่สะแกใจ

ไปซีอีโน่เสียงเย็นชา “เรียกพ่อซี”

หลิวซุนซุนไม่สนใจเรื่องศักดิ์ศรีแม้แต่หน่อย “พ่อจ๋า”

สีหน้าเย็นเฉียบของไปซีอีโน่คลายลง ด่าแบบยื้มๆ “บ้า!”

ผ่านไปครู่หนึ่ง หลิวซุนซุนที่รู้สึกสงสัยเป็นอย่างมากก็ถามว่า “ทำไมคนที่มาดูงานถึงได้มีแต่พวกบ้าๆ”

ไปสี่สี่หน้าไม่เปลี่ยน “นี่ก็สะท้อนคุณภาพชีวิตของคนในเมืองเรา ความรู้ด้านศิลปะของพวกบ้า ๆ เหนือกว่าพวกเน็ตไอดอลไลฟ์เก่ง ๆ ที่นายชอบเยอะ”

หลิวซุนซุนตอบตบตบด้วยมือข้างเดียวดังแปะ ๆ ตัดสินใจอย่างยิ่งใหญ่ “ต่อจากนี้ไปจะรักแต่พวกบ้า ๆ ละ”

“พอแล้ว นอนเถอะ” ไปสี่เก็บโทรศัพท์ “ตอนกลางคืนพวกเหล่าชั้นจะมาเยียม แต่ฉันไม่มาแล้วนะ”

“ได้ เชิญพี่ไปทำธุระตามสบาย ไม่ต้องมาดูแลหรอก” หลิวซุนซุนขยับนั่งสูงขึ้นเล็กน้อย พุดจากใจจริง “แล้วก็ต้องขอบคุณเป็นอย่างสูงสำหรับนิทรรศการภาพวาดครั้งนี้”

ไปสี่ยิ้มตอบเบา ๆ เดินออกไปจากห้องคนไข้

“ประธานไป” เพิ่งเดินมาถึงรถ เลขาฯ ก็โทร.เข้ามาอีกครั้ง “ให้คนที่นิทรรศการภาพวาดกลับได้หรือยังคะ จะได้จ่ายเงินให้หัวหน้ากลุ่ม พวกเขายังมีงานเข้าคิวร้านปาตองโกที่กำลังดังในเน็ตต่อ”

“ให้กลับไปได้เลย” ไปสี่ตอบ โยนโทรศัพท์ไว้บนที่นั่งข้างคนขับ

เลขาฯ เหมือนยกภูเขาออกจากอก รีบกวักมือเรียกหัวหน้ากลุ่ม ทุกวันนี้เวลาจะเปิดร้านชาสมุนไพรใหม่ขึ้นมาสักร้าน ก็ต้องหานักเข้าคิวมีอาชีพมายืนนอกหน้าร้าน ดังนั้นการจะหาคนมาดูงานนิทรรศการภาพวาดของหลิวซุนซุน ซึ่งไร้ชื่อเสียงย่อมเป็นเรื่องง่ายมาก ส่วนพวกบ้า ๆ ก็ชอบงานแบบนี้ เพราะไม่ต้องออกกลางแจ้งตากแดด มีน้ำแร่ให้ฟรีตลอดเวลา ในโรงจัดแสดงติดแอร์ บรรยากาศสบาย ๆ จึงพากันถามว่ายังมีงานหน้าอีกหรือเปล่า ขึ้นชมจิตรกรคนนี้ว่าดีมาก ๆ จากใจจริง พวกเราชอบเขา ฯลฯ

รถสปอร์ตสีเงินแล่นไปตามถนนในเมือง เลี้ยวขวาเป็นแนวเส้นโค้งอังกดงามโฉบเฉี่ยว จากนั้นก็มาติดแหงกอยู่ตรงแยกที่ตลาดล่าไปด้วยรถยนต์ส่วนตัว รถแท็กซี่ และรถเมล์

เดือนกันยายนเป็นช่วงเวลาที่นักศึกษาแห่กันกลับมหาวิทยาลัย ยิ่งไปกว่านั้นบริเวณรอบ ๆ ก็กำลังสร้างรถไฟใต้ดิน มีแผงเหล็กสีน้ำเงินตั้งอยู่ทุกหนทุกแห่ง บนถนนมีแต่รถติดยาวเหยียด จอดนิ่ง ๆ ไม่ขยับ

ไปสี่เหลือบมองนาฬิกาข้อมือ เข็มนาฬิกาสองเข็มวิ่งวนไปมาเหมือน

ผีน้อยลอยวูบวาบ ก่อนจะหยุดอยู่ที่สามโมงสี่สิบ...เหลืออีกสิบนาทีก่อนจะถึงเวลานัดหมาย ดูจากสภาพการจราจรที่รวกกับภาพนิ่งแล้ว ชัมป์ของไปซีก็ปวดตบๆ จำเป็นต้องโทร.หาหมายเลขสำรอง

ปิดเครื่อง

โทร.อีก

ปิดเครื่องเหมือนเดิม

เวลาผ่านไปแต่ละวินาที เมื่อไปซีมาถึงหน้าประตูทางออกก็เลยเวลานัดไปหนึ่งชั่วโมงเต็มๆ พอดีกับที่คนกลุ่มใหญ่ไหลออกมาจากในสถานี มีทั้งแบกสัมภาระ แบกผลไม้ นกเป็นๆ ก็มี ทั้งกลิ่นเปรี้ยวกลิ่นอับลอยอบอวลอยู่ในอากาศ แดดแรงกล้ำร้อนขึ้นของช่วงบ่ายแผดเผาอากาศจนกลายเป็นไอรวกกับถูกไซโล¹ เก็บอาหารสัตว์ฟาดใส่สมองจนมึนงง

ไปซีจำเป็นต้องถอยหลังสองก้าว หาจุดที่อากาศถ่ายเทได้สะดวก เลื้อยเช็ดสีเทาที่ตอนแรกเรียบหรุตุดี บัดนี้ชุ่มไปด้วยเหงื่อ รองเท้าถูกเหยียบเป็นรอยนับไม่ถ้วน ขากางเกงเปื้อนไอศกรีมของเด็กคนไหนก็ไม่รู้ เขาทำใจให้อารมณ์ดีต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงยกมือขึ้นปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตอย่างเหนื่อยหน่าย กดโทร.ออกอีกครั้ง

ปิดเครื่องตามคาด

ไม่มีทางอื่นแล้วจริงๆ แม้ว่าไปซีจะไม่อยากทำแบบนี้ แต่เขาก็จำเป็นต้องโทร.หานายท่านที่กำลังพักผ่อน

“เลขหมายที่ท่านเรียกไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...”

ไปซีเริ่มสงสัยว่าวันนี้อาจจะเป็นวันปิดเครื่องโลก ทุกคนมีหน้าที่ต้องช่วยกันรักษาสภาพแวดล้อมอะไรทำนองนั้น ในขณะที่เขากำลังคิดว่าควรจะทำอย่างไรต่อ ก็เกิดเรื่องวุ่นวายที่อีกด้านหนึ่งของสถานีรถไฟ

“จับขโมยๆ!” เสียงคนตะโกนดังมาจากอีกฟาก

¹ Silo คือ สิ่งก่อสร้างขนาดใหญ่ ทำจากวัสดุที่แข็งแรง ทนทาน ภายในมีระบบกันชื้นและระบายอากาศ มีลักษณะเหมือนถัง ใช้เก็บอาหารสัตว์

ตอนที่ไปซีเงยหน้าก็เห็นชายร่างสูงใหญ่แบกคนคนหนึ่งไว้บนบ่ากำลังวิ่งแหวกฝูงชน ขึ้นแล้วขึ้นเล่า จากนั้นก็กระโดดพื้ขึ้นกลางอากาศสี่สิบห้าองศา พวกคนที่มองดูสงสัยอึ้งอึ้ง วงแตก ก่อนกระจายตัวกันอย่างเข้าใจสถานการณ์ เปิดพื้นที่ว่างขนาดใหญ่ให้ขโมยลงสู่พื้น ไปซีพอเห็นสถานการณ์คับขันก็ตกใจมากจึงรีบวิ่งเข้าไป

วินาทีก่อนที่หัวของขโมยจะมีปฏิสัมพันธ์อย่างดูตึ๋มกับกระเบื้องปูพื้นไปซีก็ม้วนตัว พุ่งเข้าไปกอดอีกฝ่ายเอาไว้ ทำตัวเหมือนเป็นพุกมุนษย์

เกิดเสียงกระแทกดังลั่น จากนั้นเสียงสูญกลมหายใจก็ดังขึ้นพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เจิบ

“อย่าขยับ!” ตำรวจปราดเข้ามาอย่างรวดเร็ว ใส่กุญแจมือทั้งสองคนดังเกร็ก

ไปซี “...”

เขารีบแจแจงแก้ตัวทันที “คุณตำรวจ ผมเป็นคนดี”

แต่ไม่มีใครเชื่อ เพราะทุกคนเห็นกับตาว่าเขาพุ่งตัวเข้าไปช่วยหัวขโมย ถ้าไม่ใช่พวกเดียวกันก็แสดงว่าสมองไม่ปกติ

ไปซียื่นมือชี้ไปยังพลเมืองดีร่างสูงใหญ่อีกคน เอ่ยตามความจริงว่า “ผมกลัวว่าเขาจะฟาดขโมยจนตาย”

จากมุมที่หัวขโมยร่วงลงมาสู่พื้นเมื่อครู่ มีโอกาสคอดักจิ้งจก หรืออย่างน้อยก็สมองกระแทกกระเทือนรุนแรง ตำรวจถามไปซีว่า “พวกคุณรู้จักกันหรือ”

“รู้จัก ๆ” ไปซีตอบ “ผมมารับเขา เขาชื่อหานจ้าว”

ตำรวจรับบัตรประชาชนมาจากมือของพลเมืองดี คนคนนั้นชื่อโจวจินซาน

จนเมื่อถูกคุมตัวขึ้นรถตำรวจมาแล้ว ไปซีก็ยังจมอยู่กับความจริงอันโหดร้าย เขาไม่อยากจะยอมรับเลยว่า ท่ามกลางสายตาผู้คนมากมาย ตนเองได้กระทำความผิดอันยิ่งใหญ่ เสี่ยงชีวิตช่วยขโมยที่ไม่รู้จักกันไม่ให้ศีรษะฟาดพื้นจนสมองไหล

เรื่องนี้จะว่าไปแล้วก็ค่อนข้างซับซ้อน เขาไม่รู้จักรานจั่ว แม้แต่รูปก็ไม่เคยเห็น เขาแค่ได้รับคำสั่งจากนายท่านให้มารับหานจั่วที่สถานีรถไฟกลับบ้าน นอกจากนี้ เรื่องเดียวที่เคยได้ยินแม่พูดถึงก็คือ ตอนอยู่ที่บ้านเกิดหานจั่วมีเรื่องทะเลาะชกต่อยทุกวัน เข้าโรงพักบ่อยกว่ามินิมาร์ทเสียอีก

มูมปากไปชี้กระตุก “นี่ก็นับเป็นข้อดีด้วยหรือ”

“ลูกจะไปรู้อะไร แบบนี้เรียกว่าผดุงคุณธรรม” คุณนายไปจับนิ้วกิ้งกิ้งนกเย็นใส่น้ำตาลกรวด “พ่อของลูกอยากให้เขามาทำงานที่บริษัท แม่คิดดูแล้วนะ มาเป็นบอดีการ์ดให้ลูกก็น่าจะดี”

ดังนั้น วันนั้นเมื่อไปชี้เห็นคนท่าทางคล่องแคล่วกำลังไล่จับขโมย จึงเข้าใจว่าต้องเป็นหานจั่วแน่นอน เขาไม่ต้องการให้คนคนนี้ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล เพราะพาดหัวขโมยตายในวันแรกที่มาถึง...ไม่อย่างนั้นนายท่านคงได้บีบคอเขาตายแน่นอน เขาก็เลยรีบเข้าไปช่วย แต่หาไม่รู้วิธีผิดคน

คิดมาถึงตรงนี้ เขาก็หันหน้าไปเหลือบมอง ‘พรรคพวก’ ของตัวเองอย่างแค้นใจ

หัวขโมยยกมือขึ้นพนมทั้งกุญแจมือ “แม้พวกเราจะไม่รู้จักกัน แต่ก็จะไม่ลืมพระคุณพี่ชายที่ช่วยชีวิตเลย”

ไปชี้รู้สึกว่อยากสบถคำคำหยาบคายออกมา

ตำรวจใช้กระบองเคาะลูกกรงเหล็ก “เสียบๆ หนอย! ทั้งคู่เลย!”

สองชั่วโมงต่อมา ตำรวจผู้รับหน้าที่สอบปากคำก็มารวมกันตรงประตูใหญ่ส่งลูกเจ้าของหวนเงินกรุ๊ปผู้ทำตัวเป็นฮีโร่ช่วยหัวขโมยด้วยท่าทางนอบน้อมกับสายตาไม่อยากจะเชื่อ ประกายตาแว้งว้างเหมือนเจอดี๋ยกลางวันแสดๆ แต่ละคนสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังเจือยาเกรง

ขาของไปชี้ไม่มีแรง ท้องร้องจิกๆ เขาู้สึกว่าวันนี้ น่าจะเป็นวันที่ตัวเองดวงตกที่สุดตั้งแต่เกิดมา ที่แย่ยิ่งกว่านั้นคือ หานจั่วคงจะยังรออยู่ที่สถานีรถไฟจนถึงตอนนี้ สูดบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปดังซู้ดๆ โดดเดี่ยวไม่มีใครให้พึ่งพา

เขาถอนหายใจยาวๆ ล้วงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง ก่อน

จะพบว่าเบตหมด

วันนี้เป็นวันปิดเครื่องโลกจริง ๆ

ลมเย็นหอบเอาใบไม้ลอยขึ้นฟ้า ไปซิทที่นั้งอยู่บนเก้าอี้ยาวหนาวจนตัวลั่น รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหัวหน้ามาเพียตยุค ดิตคุมาลิบปี พันคุมาด้วย ตัวคนเดียว ไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีลูกน้อง

ผ่านไปครึ่งหนึ่งก็มีคนนั่งลงที่ด้านหน้าร้องทักเขาว่า “เฮ้ย”

ไปซิทใจสะดุ้งโหยง “เฮ้ย”

“สวัสดี” ฝ่ายตรงข้ามท่าทางเป็นมิตร ยื่นมือมาตรงหน้า “ผมหานจั่ว”

ไปซิท “...”

ผู้ชายคนนี้ดูสุภาพมาก หน้าตาสะอาดสะอ้าน หล่อเหลา คมเข้ม ริมฝีปากบางกำลังอมยิ้ม สวมแว่นตาไร้กรอบ เสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขนขึ้น เรียบร้อย สวมนาฬิกาข้อมือแบบคลาสสิก นิ้วมือเรียวยาวผอมบาง เหมือนอาจารย์ประจำชั้นโรงเรียนมัธยมปลายข้างบ้าน หรือไม่กี่ทนายความที่เพิ่งเดินออกมาจากโรงพัก หรือจะเป็นนักบัญชีก็ได้ เป็นหมอกก็ได้ สรุปได้ว่าไม่มีทางเป็นไอ้หนุ่มบ้านนอกเถื่อนๆ แสนชื่อ คนที่วัน ๆ เอาแต่ก่อเรื่องทะเลาะวิวาท ทำตัวเป็นผู้พิทักษ์คุณธรรมอย่างที่แม่เล่าให้ฟัง

พอเห็นว่าเขาไม่มีทีท่าจะจับมือด้วย หานจั่วก็ดึงมือกลับ พุดขึ้นยิ้มๆ “ขอโทษด้วยนะ วันนี้โทรศัพท์เบตหมด”

ไปซิทแบมือยื่นออกไป “บัตรประชาชน”

หานจั่วเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ล้วงกระเป๋าทางเกงหยิบบัตรประชาชนออกมา

ชื่อ แซ่ เพศ วันเดือนปีเกิด ถิ่นที่อยู่ ถูกต้องทุกอย่าง

ในที่สุดไปซิทก็เชื่อว่าคนคนนี้เป็นหานจั่วตัวจริง

“ผมอยู่ที่สถานีรถไฟ หลังจากได้ยินเรื่องของคุณก็หายืมเงินเรียกรถมาที่นี่” ไม่รอให้เขาเอ่ยปากถาม หานจั่วก็รีบอธิบายก่อน “ได้ยินพวกบ้าๆ บ่นว่าเสียดายมาก บอกว่าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยอยู่ดีๆ ทำไม่ต้องมาเป็นขโมย ซึ่งพอฟังที่บรรยายถึงรูปร่างหน้าตา ก็พอจะเดาได้ว่าน่าจะเป็นคุณ”

ไปซิทหูอื้อทันที เขาไม่อยากจะยินคำว่า ‘สถานีรถไฟ’ อีกแล้ว ตอนนี้

เขายากกลับบ้าน กินข้าวแล้วเข้านอน ดีที่สุดคือพຽ່ງนี้เข้าเต็นขึ้นมาก็สูญเสีย
ความทรงจำไปซะเลย ดังนั้นจึงฝันใจนึกยืม “ช่างเถอะ กลับบ้านกันก่อนดีกว่า
อีกครั้งเดือนพຽ່ງฉันถึงจะกลับมา”

“สถานตำรวนี้หายากมาก” หานจั่วเหลียวมองไปรอบๆ พุดซ้ำอีกครั้ง
“เงินห้าหยวนที่ขอยืมมาเกือบจะไม่พอนั่งรถไฟใต้ดิน”

ในที่สุดครั้งนี้ไปซีก็เข้าใจประเด็นสำคัญที่อีกฝ่ายเน้นแล้วเน้นอีก จึง
เอ่ยถามอย่างประหลาดใจว่า “นายออกจากบ้านมาไม่พกเงินหรอ?”

หานจั่วตอบอย่างสุภาพ “ตอนอยู่บนรถไฟถูกขโมยกระเป๋าทังค์”

ไปซี “...”

“ไม่ใช่ว่าจะยืมเงินคุณนะ” หานจั่วเอ่ยจากใจจริงและอ่อนน้อม “แต่
ไม่ได้กินข้าวมาหนึ่งวันกับหนึ่งคืนแล้ว หิว”

“...ก็ได้ ฉันจะพานายไปกินม๊อดี้ก” ไปซีปวดหัว ไม่รู้จะทำอย่างไร

“ไม่ต้องไปไกลหรอก ง่ายๆ ก็พอ” หานจั่วช่วยจัดคอเสื้อเชิ้ตที่เสียทรง
ให้เขา “ผมอยากกินเตาเตียวเมี่ยน² ซุปพะโล้ไก่ใส่พริก ร้านตั้งอยู่ที่บ้านเลขที่
36/8 ในตรอกมั่วจินหุ่่ง ถนนหยางหลิวต้าเจีย เขตตงอ้อร์”

ความรู้สึกของไปซีค่อนข้างสับสน “นี่คือ ง่ายๆ ก็พอ ของนาย?”

หานจั่วกลืนน้ำลาย

ไปซี “...”

ไปซีพูดขึ้นว่า “เรียกรถ”

รถแท็กซี่ขับเร็วมาก หนึ่งชั่วโมงต่อมา คนขับก็จอดรถชิดข้างทาง
“ถึงแล้ว”

ไปซีทาวยาวๆ เขากำลังสละลิ้มสละลิ้อเพราะแอบบีบมาตลอดทาง และ
เพราะเพิ่งลงจากรถจึงค่อนข้างเวียนหัว เขายืนรับลมอยู่ริมถนนล็กพักหนึ่ง
สติถึงค่อยแจ่มใสขึ้นมาบ้าง

“ร้านบะหมี่อยู่ที่ไหน” ไปซีถาม

² 刀削面 คือ บะหมี่ที่มีกรรมวิธีการผลิตคือใช้มีดเฉือนก้อนแป้งให้เป็นเส้นๆ
ลงในกระทะที่มีน้ำเดือด

ห่านจั่วตอบว่า “ทะลุตรอกนี้ไปถึงละ”

“อ้อ” ไปซีเหยียดขาเหยียดแขน เดินตามเข้าไปในตรอก ตรอกนี้ทั้งลึกและมืดมาก ไฟถนนกลายเป็นเพียงเครื่องประดับไปนานแล้ว ดิที่ยังพอมีแสงสลัวๆ จากบ้านที่อ่อนแสงใกล้ถล่มลงมาสองข้างทาง จึงทำให้พอจะมองเห็นทางได้

“รับซื้อมือถือเก่า มือถือเสีย!” ด้านหน้ามีรถสามล้อเก่าโทรมคันหนึ่ง “เครื่องใช้ไฟฟ้าเก่า!”

ทันใดนั้นห่านจั่วก็คว้าจับซื้อมือของเขาทันที

ไปซีถาม “มีอะไร”

ห่านจั่วตอบยื้มๆ “ไม่มีอะไร แค่เข้าใจผิดคิดว่าเป็นรองเท้า”

ไปซีขมวดคิ้วเล็กน้อย รู้สึกเหมือนว่ามีอะไรบางอย่างไม่ปกติ แต่ยังไม่ทันได้ถามต่อ ห่านจั่วก็ดึงมือให้รีบเดิน พร้อมกับนั้นก็กระดกมือขวาอย่างแนบเนียน โยนเหรียญกลมเหรียญหนึ่งเข้าไปในรถสามล้อข้างทาง...เขาเพิ่งแกะเหรียญอันนั้นออกมาจากนาฬิกาข้อมือของไปซี มันคือเครื่องดักฟัง

ชายชราจับซื้อของเก่าไม่รู้ตัวแม้แต่หน่อย ทั้งยังฮัมเพลงต่อ ถีบรถสามล้อดังกังก้องออกไปจากตรอกนี้

ในเวลาเดียวกัน อีกฟากหนึ่งของเมือง คนกลุ่มหนึ่งกำลังวิเคราะห์เสียงที่ได้รับมาอย่างละเอียด มีเสียงรบกวนค่อนข้างเยอะ และสับสนมาก แถมยังฟังดูเหมือนว่ามีคนกำลังต่อรองราคากันอยู่ด้วย

ผ่านไปครึ่งชั่วโมงเต็มๆ ในที่สุดพวกเขาก็ยืนยันข้อความเสียงลึกลับนี้ได้

“มือถือเก่า มือถือเก่าๆทุกแบบ เอามาแลกกะละมังสเตนเลส”

บทที่

2

เปิดร้านโดยไม่มีการทะเบียนการค้า

ศึกคนซบทรถและบอดี้การ์ดปะทะคุณป้าพี่เลี้ยงเด็ก

ความจริง บ้านเลขที่ 36/8 ในตรอกมั่วจินหูท่ง ถนนหยางหลิวต้าเจีย เขตตงเอ๋อร์ ไม่ใช่ร้านขายเบะหมี่แต่อย่างใด มันเป็นเพียงเพิงเก่าซ่อมซ่อม หน้าบ้านมีเสื้อผ้าที่ยังไม่แห้งแขวนอยู่ ถูกลมพัดแกว่งไปแกว่งมาได้แสงจันทร์ จนดูเหมือนธงเก่าๆ ขาดๆ หลากสี ในตรอกมีผู้ชายตัวเล็กผอมคนหนึ่ง กำลังนั่งยองๆ คัดผักแห้งเพื่อเก็บกลับเข้าไปในตะกร้าไม้ไผ่สาน

เขาตั้งใจคัดมาก ทำทางเหมือนอยากจะคัดเอาเพชรสักกำมือออกมา จากกองถั่วฝักยาวเหี่ยวๆ จนเมื่อเท้าสองคู่มาหยุดยืนที่ด้านหน้าจึงหยุดมือ ชายผอมเงยหน้าเนือยๆ อ้วยะบนใบหน้าเบียดเสียด ดวงตาเหมือนหนู มีประกายในความมืด

ในวินาทีนี้เอง ไปรับรู้ได้ถึงสิ่งที่เรียกว่าชนหัวลูก

เป็นอาการตกใจกลัวที่ไม่มีเหตุผลแม้แต่น้อย มันเกิดขึ้นมากะทันหัน แต่ก็เกิดขึ้นจริง ชายหนุ่มชนลูกไปทั่วทั้งตัว ใจหายวาบ สัญชาตญาณสั่งให้หนีไปทันที หนีไปจากความรู้สึกลึกหายใจไม่ออกอันแปลกประหลาด เพียงแต่ยังไม่ทันยกเท้าออกวิ่ง หานจั่วก็เอ๋ยปากถามขึ้นมาก่อนว่า “รอบดึกเริ่มขายกี่โมง”

ไปสิ “...”

ชายผมมปัตตะเสื้อตัวฝักยาวที่ติดมือ ตอบว่า “สองทุ่มครึ่ง”

เหนือความคาดหมายของไป๋ซีมาก เสียงที่เปล่งออกมาไม่เข้ากับหน้าตาของอีกฝ่ายเลยแม้แต่น้อย มันทั้งทุ้มต่ำ กังวานหนักแน่น พุดชัดได้มาตรฐาน ถ้าหลับตาฟังแล้วบอกว่าเป็นผู้ประกาศข่าวการเมืองก็จะมีคนเชื่อ

“ตอนนี้สองทุ่มยี่สิบเก้า” หานจั่วเหลือบดูเวลา

ผู้ชายตรงหน้ารับคำ แล้วยื่นมือออกมา ทันใดนั้นหลอดไฟขนาดใหญ่สามหลอดก็สว่างขึ้น ทำเอาตอกลึกๆ สว่างใสราวกับกลางวัน

หานจั่วถูกแสงจ้าทำเอาต้องหยีตา “ตอนนี้ไม่กลัวต้องจ่ายค่าไฟแล้วเหรอ”

“ไม่กลัว” ชายผมมกางโตะออก ตอบเสียงดังกังวานชัดถ้อยชัดคำ “ขโมยต่อมาจากไฟถนน”

ไป๋ซี “...”

ดูภูมิโง่มาจากชะด้วย

“คุณอยากกินอะไร” หานจั่วถาม

“ฉันเหรอ” ไป๋ซีรีบปฏิเสธอ้อมๆ “ไม่หิว เชิญกินตามสบายเลย”

“ไม่หิวเหรอ” หานจั่วรินน้ำชาให้เขา “แต่ก็น่าจะยังไม่ได้อิ่มมือคำนี้ละ” ไม่ได้กินมือคำก็เรื่องหนึ่ง แต่พอเห็นสีของน้ำชาของเข้มคล้ำ ไป๋ซีก็ประกาศจุดยืนหนักแน่นอีกครั้ง “ขอบคุณ แต่ไม่หิวจริงๆ”

“ก็ได้” หานจั่วยิ้มๆ ไม่ฝืนใจอีกฝ่าย ลังชะหมิ่นหนึ่งชามกับน้ำชูปอีกหนึ่งชามให้ตัวเอง

แสงสว่างเจิดจ้า กลิ่นหอมของอาหาร แถมด้วยเสียงทะเลาะกันเสียงหมาเห่า ดังมาจากเพื่อนบ้านรอบๆ ทำให้ตอกลึกๆ นี่เต็มไปด้วยชีวิตชีวาของคนเดินดินทันที ความกลัวก่อนหน้านี้หายไปหมดสิ้น ตอนนี้ไป๋ซีกำลังคิดทบทวนอย่างจริงจัง ทำไมเมื่อครูตัวเขาอยู่ดีๆ ถึงได้รู้สึกแปลกๆ

ใช้เวลาไม่นานบะหมี่ก็ถูกยกมาเสิร์ฟ หานจั่วกินอย่างสุภาพ ไม่เร็วเกินไปไม่ช้าเกินไป ทำทางสง่างามเหมือนกำลังกินอาหารฝรั่งเศสมื้อใหญ่ ไป๋ซินั่งฝั่งตรงข้าม มือหนึ่งทำคางสัปหงก ในขณะที่กำลังจะถูกความฝันอันเลื่อนรางกลืนกินนั่นเอง หานจั่วก็ซดชูปคำสุดท้ายเข้าปากพอดี ก่อน

วางขามลงบนโต๊ะอย่างแรง “เถ้าแก่ คิดเงินด้วย”

ไปซีสะดุ้งตื่นจากความฝัน มองผู้ชายตรงหน้างงๆ

ทานจั่วยิ้มอย่างเป็นมิตร ย้ำเสียงเบาๆ “อืม ไม่มีเงิน”

“ต้องขอโทษจริงๆ เผลอกลับไป” ไปซีตบหัวที่หนักอึ้งเบาๆ ถามกลับ
“มีน้ำแร่ไหม”

“ไม่มี” เถ้าแก่ตอบ

“ไม่เป็นไร ถ้างั้นคิดเงินด้วย” ไปซีดึงธนบัตรใบใหญ่ออกมาจาก
กระเป๋าสตางค์ “ไม่ต้องทอน”

เถ้าแก่เหลือบมองแวบหนึ่ง “ไม่พอ”

ไปซีงงมาก ซึ่ไปที่ขามเปล่าบนโต๊ะ “แค่บะหมี่พะโล้น้ำขามเดียว
ห้าสิบบาทไม่พอ?”

เถ้าแก่ตอบว่า “ขามละสองร้อยแปดสิบแปด”

ไปซีรู้สึกสับสน “กรรมการค้าภายในรู้เรื่องนี้รึเปล่า”

“ไม่รู้” เถ้าแก่ยกขามเปล่า “ตั้งแผงเฉพาะตอนกลางคืนเพราะอย่างนี้ไง”

ไปซีเฝ้านิ่งมองทานจั่ว ในดวงตาเต็มไปด้วยคำพูดมากมาย ทำไม
นายต้องเลือกเดินทางฝ่าการจราจรมาครึ่งเมืองเพื่อกินบะหมี่ร้านเถื่อนที่ไม่มี
ทะเบียนการค้า ไม่มีใบรับรองสุขอนามัย หนีภาษี ลักใช้ไฟฟ้า โกงราคาสูง
เทียมฟ้าด้วย

ทานจั่วทำทางประนีประนอมมาก “ถือว่าผมยืมจากคุณก่อนก็แล้วกัน
แล้วจะคืนให้”

ไปซีพูดไม่ออก เขาตบสามร้อยหยวนลงบนโต๊ะ ยอมรับว่ากำลัง
ดวงตก

“คุณคงไม่เคยมาที่นี่” ตอนเดินกลับออกไป ทานจั่วช่วยประคอง
ไปซี “ระวังนะ อย่าไปเหยียบขยะ”

ไปซีใจลอยรับคำ “อือ” ถามต่ออีกว่า “เป็นย่านคนจนสินะ?”

ทานจั่วยิ้มๆ แต่ไม่ตอบคำถามนี้

รถแท็กซี่วิ่งผ่ากลางเมืองอีกครั้ง เมื่อทั้งสองคนกลับถึงบ้านก็ตึก
มากแล้ว ไปซีส่งตัวทานจั่วให้ป้าแม่บ้าน พร้อมกำชับอีกหลายคำในฐานะ

เจ้าของบ้านที่มีความรับผิดชอบสูง จากนั้นจึงลากสังขารปวดเมื่อยกลับไปห้องนอน

“คุณหาน จากนั้นไปที่นี่ก็คือที่พักของคุณแล้วนะ” ป้าหลี่ยืนอยู่ตรงประตูห้องพักแขกพลางแนะนำ “ในตู้มีเสื้อผ้าใหม่ ในห้องอาบน้ำมีอุปกรณ์อาบน้ำ ถ้าต้องการอะไรเพิ่มเติม บอกฉันได้ตลอดเวลาเลยนะ”

“ขอบคุณครับ แค่นี้ก็ดีมากแล้ว” หานจั่วพยักหน้า “ขอบคุณด้วยครับ”

ดีมากแล้ว ไปซื้ออาบน้ำออกมาตัวหอมฟุ้ง ทั้งตัวลงบนเตียง หมดเรียวหมดแรง ไม่มีแรงแม้แต่จะผืน ในขณะที่ชั้นล่างถดถอยลงไป หานจั่วกำลังพึงริมหน้าต่าง ครุ่นคิด มองไกลออกไป...สายตาสงบอยู่ตรงทางช้างเผือก ผืนใหญ่ที่พาดผ่านกลางท้องฟ้า สว่างเรืองรองกว้างใหญ่ไพศาล สุกสกาวดังดูดสายตา

เข้ดรุ้วันรุ่งขึ้น ขณะที่ไปซื้อหาวยาวๆเดินลงมาจากชั้นบน ในห้องครัวกำลังเกิดศึกขนาดเล็ก ป้าหลี่ไม่พอใจมากที่ผู้มาใหม่ซึ่งเป็นบอดีการ์ดและรับหน้าที่เป็นคนขับรถด้วย ถึงกับกลักรุกล้ำเข้ามาในอาณาเขตของเธอโดยไม่ขออนุญาต เธอมองไขดาวกับเบคอนในจานกระเบื้องเคลือบสีขาวพยายามค้นหาจุดบกพร่องอะไรบางอย่าง

“กำลังทำอะไรกัน” ไปซียกมือขึ้นกอดอกฟังประตุ “แย่งขวดน้ำมันกันหรือไง”

“ก็คุณหานนะสิ” ป้าหลี่ซึ่งลงมือฟ่องก่อน “พอป้าตื่นมา เขาก็เข้ามาทำอาหารเช้าแล้ว ทำแบบนี้ถูกหรือ แต่ไหนแต่ไรมาคุณชายไม่กินไขดาวไม่สุกเลยนะ”

หานจั่วชูจานขึ้น “อรุณสวัสดิ์”

“อรุณสวัสดิ์” ไปซี้ตอบ สองมือจับไหล่ป้าหลี่ ดันเธอเข้าไปในห้องรับแขก พร้อมกับกึ่งปลอบกึ่งช่วยเปลี่ยนเรื่อง “มีคนช่วยทำอาหารไม่ดีอีกเหรอป้า มาๆๆ ถักไหมพรมให้เลี้ยวเถียนต่อเถอะ”

“แบบนี้ไม่ได้ละ นายน้อยต้องคุยกับคุณหานนะ แต่ละคนต้องแบ่งงานกันให้ชัดเจน” ป้าหลี่บ่นต่อ “แบ่งงานกันชัดเจนคืออันดับแรกของแรงงาน

การผลิต คาร์ล มาร์กซ์ กล่าวไว้ รู้ปะ”

ห่านจั่วหัวเราะพรีด

“รู้แล้ว ๆ” ไปซื้ยดตะกร้าใหม่พรมใส่ในมือเธอ ส่วนตัวเขาเดินกลับ
ไปห้องครัว

ห่านจั่วปลดผ้ากันเปื้อนออก “แต่ผมทำไว้สามชุดแล้วนะ”

“วันหลังก็อย่ามายุ่งเรื่องทำอาหารดีกว่า” ไปซื้เหิน้ำผลไม้ให้ตัวเอง
“ป่าหล่ดูแลเรื่องนี้มาย่สิบกว่าปี ติดเป็นนิสัยแล้ว”

“ผมก็แค่อยากขอบคุณ” ห่านจั่วพูด “สำหรับเรื่องเมื่อวานทุกเรื่อง”

“ลืมเรื่องเมื่อวานไปให้หมดจะดีกว่า” ไปซื้ปฏิสระจากกันบั้งหัวใจ
“จากสถานีรถไฟจนถึงโรงพัก จนถึงร้านบะหมี่เถื่อน ทั้งหมดห้ามพูดถึงอีก”

“ได้ครับ ขอรับประกัน” ห่านจั่วยกมือขึ้นแบบพร้อมให้ความร่วมมือ
เต็มที่ ถามยิ้ม ๆ อีกว่า “คุณไม่กินไข่ดาวไม่สุกเหรอ จันเดียวผมทอดให้ใหม่”

“ขอบคุณ” ไปซื้ไม่ปฏิเสธ เขายืนเกาะกะอยู่ข้างกระทะ ผ่านไปครู่หนึ่ง
ก็รู้สึกสงสัย “เลื้อของนาย...ดูเหมือนไม่ค่อยพอดิตัว”

เลื้อคอกลมที่ทั้งกว้างทั้งใหญ่เหมือนถุงกระสอบป่านห่อห่านจั่วเอาไว้
ทั้งตัว กางเกงก็ยาวเกินไป เพราะขากางเกงถูกม้วนขึ้นมาถึงสองทบ ทำให้
เห็นรองเท้าแตะคู่ใหญ่เบอร์ 48

“ผมไม่มีตัวอื่นใส่แล้ว” ห่านจั่วดักไข่ดาวกลม ๆ ออกมาจากกระทะ
“เลื้อผ้าในตู้ก็ไซซ์ประมาณนี้หมด ตัวที่เอามาใส่นี้ไซซ์เล็กที่สุดแล้ว”

ไปซื้รู้สึกปวดหัว ไม่รู้จะทำอะไร

เลื้อผ้าพวกนี้ป่าหล่เป็นคนซื้อ แต่จะว่าเธอซื้อพลาดก็ไม่ได้ เพราะ
คุณนายไปบอกเค้าว่าให้ช่วยซื้อเลื้อผ้าให้คนขับรถซึ่งเป็นบอดีการ์ดคนใหม่
เธอจึงใช้วิธีวาดไม้วาดมือตามขนาดตัวคนขับรถคนเก่าให้พนักงานร้านเลื้อผ้าดู
“น่าจะสูงเกือบร้อยกิโลลิบห้า ไซ้ ๆ ๆ ตัวใหญ่ สูงมาก เอา XXXL”

“ความจริงผมก็ไม่เตี้ยนะ” ห่านจั่วยิ้ม ๆ ส่งจานให้ “วันนี้จะไปไหน
ครับ”

“นายเพิ่งมา พักผ่อนก่อนเถอะ” ไปซื้พึ่งเคาน์เตอร์ครัว ใช้ส้อมเขี่ย
เบคอนเล่น “ฉันไม่เข้าบริษัท แต่จะไปโรงพยาบาล เยี่ยมเพื่อนคนหนึ่ง”

“คุณให้ผมไปด้วยดีกว่านะ” หานจั่วลดเสียงลง บัญคางไปทางห้องรับแขก

สิบนิ้วของป้าหลีกกำลังถักเสื้อไหมพรมอย่างคล่องแคล่ว ทำท่าราวกับอยากฆ่าคน

ไปซีขี่มากจนอดหัวเราะไม่ได้ พยักหน้าตอบรับทันที “ก็ได้”

สองเดือนก่อน คุณนายไปได้เตรียมรถไว้ให้หานจั่วคันหนึ่ง เป็นรถบีเอ็มดับเบิลยูคันที่ไปซีเคยใช้ตอนเรียนมหาวิทยาลัย พอเข้าอยู่ปรับแต่งแล้ว ก็เหมือนรถคันใหม่ และตอนนี้ก็เลยเวลาการจราจรหนาแน่นช่วงเช้าไปแล้ว บนถนนจึงมีรถค่อนข้างน้อย ไปซีนั่งข้างคนขับ เล่นเกมในโทรศัพท์ที่อยู่พักหนึ่ง ทันใดนั้นก็เงยหน้าแล้วบอกว่า “กลับรถแยกหน้านะ”

“เปลี่ยนที่เธอครับ” หานจั่วดูจีพีเอส

“ไปซื้อเสื้อผ้าให้นายก่อนสักชุดสองชุด” ไปซีใช้นิ้วหนีบแขนเสื้อที่ใหญ่และหลวมของหานจั่ว “ไปเล่นละครได้เลย”

หานจั่วยกมุมปาก “ขอบคุณ”

“ขอนอนต่ออีกสักพัก นายขับไปที่ห้างซิลเวอร์ก่อน” พุดจบไปซีก็โยนเบาะรองนั่งไปด้านหลัง

หานจั่วพยักหน้า เอาใจใส่ไปซีเป็นอย่างดี ลดเสียงเพลงในรถลง เสียงร้องเอื้อนแผ่วเบาเหมาะกับการกล่อมให้หลับ

แต่ทั้งสองคนไม่มีใครสังเกตเห็น รถออกดีสี่ด้านธรรมดาที่ไม่สะกดตา คันหนึ่งกำลังถอยรถอยู่ข้างหน้า จากนั้นก็ขับเข้าสู่ถนนสายรองอย่างเงียบเชียบ ไปยังปากตรอกมั่วจิ้นหูทุ่ง

เจ้าแก๊วร้านเบะหมี่นั่งยองๆ อยู่ที่พื้น กำลังแปร่งฟัน พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็เงยหน้าขึ้นมา ก่อนจะพบว่าเป็นผู้รักษากฎหมายที่สวมเครื่องแบบสีน้ำเงินสามคน

“สวัสดิ์ ขอโทษเบี่ยนการค้าด้วย” ฝ่ายตรงข้ามสีหน้าเคร่งขรึมมาก

เจ้าแก๊วพ่นพองเต็มปากออกมา จึงรู้ว่า “ทะเบี่ยนการค้าอะไร”

“ทะเบี่ยนการการค้าร้านขายเบะหมี่ของคุณ” ฝ่ายตรงข้ามถอดหมวก เครื่องแบบออก “มีคนแจ้งว่าคุณเปิดร้านโดยไม่มีทะเบี่ยนการการค้า”

“ที่นี่ไม่ใช่ร้านบะหมี่อะไรหรอก” เจ้าแก้วบ้วนปาก วางแก้วไว้บนขอบหน้าต่าง “พวกคุณมาหาผิดคนแล้ว”

ฝ่ายตรงข้ามเหลียวมองไปรอบๆ แล้วสว่มหมวกอีกครั้ง “เรายังได้รับแจ้งจากคนที่มากิน บอกว่าคุณขโมยใช้ไฟฟ้า”

เจ้าแก้ว “...”

รถเก๋งจอดที่ประตูใหญ่ของห้างสรรพสินค้าซิลเวอร์ ตอนที่หานจ้าวกำลังคิดจะปลูกไปซี ไทด์พาร์ทก็สั้น ชายหนุ่มกดรับสาย เสียงกล่าวหาซึ่งมีจังหวะจะโคนดีมากเหมือนกำลังอ่านบทความก็ดังขึ้น “เล่นแรงเกินไปแล้ว!”

“มีเรื่องอะไร” หานจ้าวชำเลืองมองคนข้างๆ แวบหนึ่ง

ฝ่ายตรงข้ามยังโวยวายต่อด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อครู่อย่างละเอียด ปลายสายโมโหมากจนเกือบเหมือนคนเป็นโรคประสาท

“มีอะไร” ไปซีทอดผ้าห่มลุกขึ้นนั่ง

“ไม่มีอะไร” หานจ้าวช่วยปรับเบาะนั่งให้เขา ยิ้มหยัน “ทำได้ดีเลยนะ”

“อะไรทำได้ดี” ไปซีถามกลับ

“ร้องเรียนร้านเถื่อน” หานจ้าวเปิดขวดน้ำแล้วยื่นส่งให้ “ค่อยๆ ดื่ม”

“นายร้องเรียนร้านเถื่อนเหรอ” ไปซียังงัวเงีย เขาพึมพำเสียงแหบ นิ่งฟังเบาะรถดีมน้ำ

รอยยิ้มบนใบหน้าหานจ้าวแข็งค้าง “คุณไม่ได้ร้องเรียนร้านบะหมี่นั้น เรื่องเปิดร้านไม่มีทะเบียนการค้าหรอกเหรอ”

“ฉันไม่ว่างทำเรื่องไร้สาระแบบนั้นหรอก” ตอนนี้ไปซีตื่นเต็มตาแล้ว “ร้านเถื่อนนั้นถูกคนร้องเรียนแล้วเหรอ แต่เอ๊ะ นี่รู้ได้อย่างไร”

หานจ้าวชี้ไปยังเครื่องเสียง “ข่าวรายงานว่าการการค้าได้รับเรื่องร้องเรียน วันนี้จึงออกตรวจย่านที่มีร้านแฝงลอยโดยไม่ให้รู้ตัว”

“ไปตรวจก็ดี ร้านนั้นเอาเปรียบผู้บริโภคก็เรื่องหนึ่ง แต่ที่น่าห่วงกว่าคือเรื่องสุขอนามัย วันหลังก็อย่าไปกินอีก” ไปซีไม่ให้ความสำคัญ “ไปกินเถอะ ไปซื้อเสื้อผ้า”

“ครับ” หานจ้าวพยักหน้า แล้วส่งยิ้มให้เขา “คุณลงไปก่อน ผมจะ

ไปหาที่จอดรถ”

ที่ใกล้ๆ ห้างสรรพสินค้ามีอาคารสำนักงานแห่งหนึ่ง ที่จอดรถจึงหายากมาก หานจั่วขับรถวนอยู่ในที่จอดรถใต้ดิน พร้อมทั้งโทร.กลับไป

“ไม่เป็นไร แต่ว่าพวกเขาเอาตัวเหล่าโจวไป” ปลายสายยังคงไวยวายนเสียงดังชัดถ้อยชัดคำ

หานจั่ววางสาย คิ้วค่อยๆ ขมวดกันจนแน่น

รถออกดีลิตำขับเคลื่อนทางด่วนมุ่งหน้าไปทางซานเหมิง ในรถนอกจาก ‘เจ้าหน้าที่’ สามคนนี้แล้ว ยังมีผู้ขายร่างสูงใหญ่อีกคนหนึ่ง เขาก็คือคนที่เถาแก่ร้านบะหมี่เรียกว่า “เหล่าโจว” หรือโจวจินซาน ชายร่างใหญ่ที่เมื่อวานทำตัวเป็นพลเมืองดีที่สถานีรถไฟ และส่งผลให้ไปซื้อต้องขึ้นโรงพัก

บทที่

3

คุณหาคนผู้ได้รับความนิยมน้อยยิ่ง

จากนี้ไปขอให้ช่วยดูแลลูกชายด้วยนะ

ในรถที่ไม่ได้เปิดแอร์ อากาศร้อนอบอ้าวและชื้นมาก คล้ายกับว่าเพียง
แค่นั่งมือไปลูบ ก็จะได้น้ำมาเติมกำมือ เลือดซื้ตของโจวจินซานชุ่มเหงื่อ
ในที่สุมเขาก็เริ่มทนไม่ไหว ดึงกางเกงแล้วบอกว่า “จะเข้าห้องน้ำ”

ไม่มีคนสนใจเขา คนขับรถเร่งคันเร่ง ตัวเลขบนหน้าปัดไถลทะลุขึ้นฟ้า
โจวจินซานพูดซ้ำอีกครั้ง

ยังคงไม่มีเสียงตอบรับใดๆ

เสียงเข็มขัดหนังดังสวบสาบ โจวจินซานถอดกางเกง เล็งเป้าไปยัง
ผู้ชายที่อยู่ด้านข้าง

กลัมน้ำอสุจิของฝ่ายตรงข้ามกระตุกสองครั้ง มองเขาด้วยแววตา
เหี้ยมเกรียม

โจวจินซานร้อง “อันไม่ไหวแล้ว”

ไม่รู้ว่าฝ่ายตรงข้ามล้วงเอาขวดน้ำแรมมาจากที่ไหน

...

กลิ่นแสบจมูกพุ่งไปทั่วคัน คนขับรถสปีดหน้าเครื่องเครียด พยายามข่ม
ความปั่นป่วนในกระเพาะอาหาร คนอื่นๆ ก็เบี่ยงตัวออกด้านข้าง อยากอยู่
ให้ห่างจากขวิดเคลื่อนที่ได้ไกลเท่าไรก็ยิ่งดี

มือซ้ายของโจวจินซานจับกางเกง มือขวาเหวี่ยงเป็นวงโค้งอย่างงดงาม
ขวิดน้ำแร่ที่ไม่มีฝาปิดบินไปทั่วรถ เสียงตกใจดังคู่กับเสียงกันด่า
รถเบรกกะทันหันหมุนคว้างอยู่กับที่สองรอบ เกือบจะพุ่งลงทุ่งข้าวสาลีทาง
ด้านซ้ายมือ ในขณะที่โจวจินซานพลิกตัวข้ามคนจับกุมข้างตัว ใช้หัวไหล่
กระแทกกระຈกดังเพลิง มุดออกไป ก่อนจะวิ่งหนีหายไปในช่วงข้าว
นั้นไม่ใช่พลังและอัตราความเร็วของมนุษย์อย่างเด็ดขาด

ครึ่งชั่วโมงต่อมา หานจั่วได้รับโทรศัพท์อีกครั้ง

“หนีออกมาได้แล้ว แต่ว่าต้องไปจากที่นี่ชั่วคราว” โจวจินซานพูด
“ร้านเบะหมี่ก็จะย้ายไปเปิดที่อื่น”

“เอาเหอะ” หานจั่วไม่ได้ถามต่อ เพียงแต่กำชับไปว่า “ระวังตัวดีๆนะ”

“ไครนะ” ไปซีถาม

“เพื่อนที่บ้านเดิมครับ” หานจั่วเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากางเกง ยืน
หน้ากระจกห้องลองเสื้อผ้าพาลางยับชุด “คุณว่าตัวนี้ดูดีไหม”

“พอไหว” ไปซีพยักหน้า ดึงบัตรเครดิตออกมาจากกระเป๋าเสื้อ
“เอาตัวที่ลองแล้วทุกตัว”

พนักงานร้านยืมหน้าบานรับบัตรไป ทั้งสายตาที่มองคุณหานยังมี
เลศนัยมากกว่าเดิม

หานจั่วก้มหน้ายิ้ม ดวงตาหวานยิ้มหลังเลนส์แว่นเบิกขึ้นเล็กน้อย
แฝงแววเฉื่อยเฉื่อยกรุ้มกรุ้ม ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตสีขาวหนึ่งเม็ด เปลี่ยนจาก
อาจารย์มหาวิทยาลัยที่สุภาพสง่างาม มีมารยาท กลายเป็นเพลย์บอยที่ขาย
ความเซ็กซี่ในทันที

“เขาเป็นบอดีการ์ดของผม” เห็นพนักงานเอาแต่จ้องหานจั่ว ไปซี
จึงเอ่ยปากแนะนำ

“ก็ว่าก่อนหน้านี้ไม่เคยเจอ ที่แท้เป็นบอดีการ์ดที่ประธานไปเฟิงจ้าง
มาใหม่นี้เอง” พนักงานให้ความร่วมมืออย่างดีช่วยเล่นตามน้ำไปกับเขา
ด้วย แต่ว่าคำชมหลับทูลับตาประเภ “ตัวใหญ่จริง ๆ” “ร้ายกาจมาก”
“ทำทางต่อสู้เก่งสุดยอด” อะไรพวกนี้ พวกเขาพูดไม่ออกจริงๆ ได้แต่ยิ้ม

โค้งเก้าสิบองศา และบอกว่า “คราวหน้าแวะมาอุดหนุนอีกนะคะ”

“ดูไม่ออกเลยนะเนี่ย เสน่ห์แรงน่าดู” พอออกจากร้านมา ไปซื้ก็หาเรื่องคุย “ครั้งก่อนๆ ที่ฉันมา ไม่เคยเห็นคนมาต้อนรับมากมายแบบนี้”

หานจั่วพยักหน้า “น่าจะใช่”

เยือกเย็นสงบนิ่ง หนึ่งหน้าหนา ไม่รู้จักคำว่าอาย

ในโรงพยาบาล หลิวซุนซุนนอนแขวนขากับแขนอยู่บนเตียงคนไข้ กินผลไม้ไปพลางดูทีวีไปด้วย มีความสุขไม่แพ้เทวดา

“พีไปๆ ในที่สุดก็มาแล้ว” ไปซื้ยังไม่ทันได้เข้าไปในห้องคนไข้ ก็ถูกคนสองคนประกบพาตัวไปสุดปลายทางเดินเหมือนกับจะลักพาตัว ก่อนอีกฝ่ายจะพูดอย่างจริงจังว่า “ดูเหมือนหลิวซุนซุนจะเป็นบ้าไปแล้ว”

ไปซื้กับหลิวซุนซุน และสองคนนี้ คนหนึ่งชื่ออวี๋จ้ง อีกคนชื่อหวังเสี่ยวเซิน ทั้งสี่เป็นรูมเมตกันตอนอยู่หอของมหาวิทยาลัย และยังสนิทกันมากเป็นพิเศษ หลังจากเรียนจบเมื่อเดือนมิถุนายน นายท่านก็มอบบริษัทเล็กๆ ให้ไปซื้ฝึกงานบริหาร อวี๋จ้งกับหวังเสี่ยวเซินก็ไปฝึกงานที่บริษัทเดียวกัน ส่วนหลิวซุนซุนเปิดนิทรรศการภาพวาดของมือสมัครเล่นครั้งแรกในชีวิต ด้วยการช่วยเหลือจากเพื่อนสนิทหลายคน... แม้จะไม่ได้ได้รับความสนใจแม้แต่หน่อย แต่ก็นับว่าได้ทำความฝันให้เป็นจริง

เส้นทางชีวิตของวัยรุ่นไฟแรงอนาคตโชติช่วงชัชวาลกลุ่มนี้เพิ่งเริ่มต้นก็เป็นบ้าไปแล้วหนึ่งคน? ไปซื้ถามว่า “เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันเน”

“เขาไม่ดูวิหุบเบอร์สาวสวยเต้นแล้ว” หวังเสี่ยวเซินตอบขาดใหญ่ “เปลี่ยนมาดูพวกบ้าๆ เต้นแอโรบิกที่ลานกลางแจ้งในทีวี ดูอยู่ได้ทั้งวัน”

ไปซื้หัวเราะก๊าก “ฮ่าๆๆๆๆๆ”

“ลูกเศรษฐินีมันไม่มีความเห็นอกเห็นใจเลยนะ” หวังเสี่ยวเซินเสียใจสุดขีด

“ดูพวกบ้าๆ เต้นแล้วไง ก็ต้ออก” ไปซื้กั๊กมือเรียกหานจั่ว “ขอแนะนำหน่อย นี่หานจั่ว ต่อไปนี้จะเป็นคนติดตามฉัน”

“สวัสดีครับ” หานจั่วยื่นมือออกมา “ผมคือบอดี้การ์ดของประธานไป”

“หุย ทำตัวเนียนมากเหมือนเลื้อยอ่อนลื่น นึกว่าครูสอนพิเศษ” หวังเสี่ยวเซินทำตัวเป็นกันเอง โอบำหานจ้าว พาเดินไปยังห้องคนไข้ ไปชื่กับอวี๋จ่งก็เดินตามไปด้วย คอยเล่นหยอกล้อกันไปล้อมดูหลิวซุนซุนซึ่งขยับตัวไม่ได้ พวกเขาพากันเปิดแสดงการกินไก่ร้านแมคเฟ็ดคุณสามต่อหน้าหลิวซุนซุน

หลิวซุนซุนนอนหงายอยู่บนเตียง น้ำตานองอาบสองแก้ม กลืนน้ำลายเอือกๆ ในสังคมกระด้างเย็นชาแบบนี้ช่วงไร้ความเป็นคนสันดี

ตอนห้าโมงเย็น ป้าหลี่โทรทัศน์มาหา บอกว่าคุณผู้ชายกับคุณผู้หญิงยกเลิกการพักผ่อนก่อนกำหนด ตอนนี้นำถึงสามบินแล้ว และกำลังกลับบ้านไปช้ตึกใจมาก ถามว่า “ทำไมมาเร็วแบบนี้”

“คุณผู้หญิงบอกว่า คินนี้จะเชิญคุณหานกินข้าวด้วย ให้ป้าอยู่บ้านจัดเตรียมไว้ก่อน” ป้าหลี่บอก “ฟังเสียงแล้วดูเหมือนจะดีใจมาก”

“รู้แล้ว” ไปช้ตอบ “ผมจะรีบกลับบ้านภายในครึ่งชั่วโมง”

“จะไปไหนอะ” พออวี๋จ่งได้ยินก็ถามขึ้น “ไม่กินหม้อไฟกับพวกเราเหอ”

“พ่อแม่ฉันกลับมาแล้ว” ไปช้ลุกขึ้นยืน “ค่อยนัดกินข้าวกันวันหลัง” เขาจิ้มผลไม้จากในจานขึ้นมาสักชิ้น ยัดใส่ปากหลิวซุนซุน กำชับอย่างอ่อนโยนว่า “อย่าดื้อนะ เชื่อพวกเฮีย วันหลังพ่อจะมาเยี่ยมแกอีก”

“อืม” หลิวซุนซุนทำท่าอายน้วน

อวี๋จ่งกับหวังเสี่ยวเซินพียงผนังทำท่าจะอ้วก ไปช้ยิ้มๆ ตบเบาๆ “เฮลละ ฉันไปก่อนนะ”

“พวกคุณสนิทกันมากเลยนะ” หานจ้าวพูดขึ้นตอนกำลังรอลิฟต์ ไม่ได้เป็นการตั้งคำถาม แต่พูดขึ้นอย่างแนใจ

“เพื่อนช้” ไปช้พยักหน้า ถอนใจยาวอีกครั้ง “ซุนซุนเกิดอุบัติเหตุเพราะฉัน คินวันสำเร็จการศึกษา ฉันขับรถแล้วเกิดอุบัติเหตุในอุโมงค์”

หานจ้วยืนมือขวางประตูลิฟต์ให้เจ้านายเข้าไปก่อน

“ดูเหมือนแม่จะชอบนายมาก” ไปช้ล้งเลครุ่นหนึ่ง “แล้วก็เชื่อใจนายมาก”

หานจั่วยี้ม “คุณนายไปดีต่อผมมากมานานแล้ว”

ไปชิมมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง แล้วก็ไม่ได้พูดอะไรอีก

เมื่อทั้งสองคนกลับถึงบ้าน ป้าหลี่ก็จัดอาหารไว้เต็มโต๊ะแล้ว เธอพอใจมากที่ได้กลับมาเป็นผู้นำในห้องครัวอีกครั้ง จึงแสดงฝีมือเต็มที่ ทั้งผัดทอด ย่าง เจียน มีครบถ้วน

“กลับมาแล้วเหรอ” คุณนายไปออกมาต้อนรับด้วยตัวเอง ยิ้มหน้าบาน

“แม่” ไปซีทางสองแขนออกอย่างเท่ “ยินดีต้อนรับกลับบ้าน เกาะที่ไปเที่ยวคราวนี้เป็นยังไงบ้าง”

“ก็ดี” คุณนายไปตอบรับตามมารยาท แล้วเดินผ่านลูกชายไป

ไปซี “...”

“เสียวหานเอี้ย เหนื่อยสินะ” คุณนายไปจับสองมือของเขาแล้วตัดพ้อ “ดูสิ เพิ่งมาถึงบ้านได้แค่วันสองวัน เสียวไปก็ไม่ได้ให้เธอพักผ่อน ไปไหนกันมาล่ะ”

ไปซี “...”

“ออกไปข้างนอกกันมาครับ” เสียงของหานจั่วสุภาพนุ่มนวล “ประธานไปพาผมไปซื้อเสื้อผ้ามั่วด้วย”

“อยู่ที่บ้านเรียกเสียวไปก็ได้ ประธานไปคือคุณผู้ชายของบ้านฉันจำไว้ล่ะ” คุณนายไปเอ่ยเสียงเบาๆ

หานจั่วยี้มๆ พยักหน้า “ครับ”

ในห้องรับแขก ไปซีรินน้ำชาเต็มถ้วย ใช้สองมือประคองส่งให้พ่อของตัวเองอย่างนอบน้อม คนคนนี้เป็นไปป้อหยาง ซึ่งก็คือประธานไปตัวจริงของหวนเงินรุ่ยป

“ไปไหนมาบ้างล่ะ” ไปป้อหยางถาม

“ไปโรงพยาบาล เยี่ยมซุนซุน” ไปซีตอบ “เขาดีขึ้นมากแล้ว”

ไปป้อหยางพยักหน้า ถามต่ออีกว่า “เสียวหานล่ะ”

“เขา?” ไปซีทำท่าคิด “เมื่อวานผมไปรับเขา แล้วเขาบอกว่าอยากไปกินบะหมี่ที่ร้านในตรอกแถวเมืองฟากตะวันออก ร้านอยู่ไกลมากจริงๆ แถมเจ้าของร้านก็ยังเถื่อนเอาเรื่อง” เขาเจตนาไม่เล่าเรื่องที่ตนทำตัวเป็นพลเมืองดี

ช่วยชีวิตหัวขโมย เพราะจะได้ไม่ต้องถูกดำเนินโทษไม่ขึ้น

ไปป้อหยางวางถั่วยาลง “รู้สึกยังงัยกับเสี่ยวหนาน”

“จนถึง ณ เวลาก็ยังไม่แล้ว” ไปซีตอบ

คุณนายไปควงแขนหานจั่วเดินเข้ามาอย่างสนิทสนม พร้อมกับพูดว่า
“ได้ยินว่าเมื่อเช้าทอดไข่ดาวให้เสี่ยวไปด้วยเธอ เขาไม่กินไข่ดาวไม่สุก
หรอกนะ เพราะกินแล้วจะอาเจียน”

หานจั่วชะงัก หันไปมองป้าหลี่ที่อยู่ในห้องอาหาร...แต่ก็ต้องพ้องด้วย?

ป้าหลี่ นักดูแลบ้านมือเก่า พี่เลี้ยงเด็กชั้นเลิศ แม่ครัวหัวป่า มือหนึ่ง
แห่งการทำความสะอาดพื้น นักคิดค้นการเก็บของอย่างรวดเร็ว สุดยอด
นักถักไหมพรมความเร็วสูงและประณีตประสพการณ์ยี่สิบปี กำลังแสดงท่าที
เย็นชา เชิดหน้าจ้องตากับหานจั่ว

หานจั่วเป็นใบ้พูดไม่ออกไปทันที ยอมศิโรราบให้ทั้งกายและใจ

ทุกคนนั่งล้อมรอบโต๊ะอาหาร คุณนายไปยกแก้วขึ้นก่อน กล่าวต้อนรับ
หานจั่ว ต่อมาก็ยังดูแลและชวนคุยอย่างสนิทสนม ทั้งคืบอาหารเติมน้ำแกง
ให้ไม่หยุด ทำราวกับหานจั่วเป็นลูกชายแท้ๆ

ไปซีเห็นแล้วก็พวยข้าวเข้าปากอย่างปวดร้าวใจ

“เสี่ยวหนานเอ๊ย” ทันใดนั้นไปป้อหยางวางแ้วเหลาลง ถอนหายใจหนักๆ

“จากนี้ไปก็ขอให้ช่วยดูแลลูกชายฉันอย่างเป็นทางการด้วยนะ”

ไปซีไม่ทันตั้งตัว เกือบสำลั๊กน้ำแกง

“อู๊ย ดูท่าเข้าลึ ไม่ต้องรีบกินขนาดนั้นก็ได้” คุณนายไปรีบเข้ามา
ลูบหลังให้เขา

หานจั่วรีบให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เขาพยักหน้าตอบตกลง “ผมจะ
ดูแลเสี่ยวไปอย่างดีที่สุดครับ”

ไปซีหน้าแดงก่ำ ดึงกระดาดหิซซุซึบน้ำตา บอติการ์ดคนก่อนร่างใหญ่
โตกว่านี้ นิสัยนั่งเียบเหมือนหอคอยเหล็ก ทำให้รู้สึกปลอดภัยมาก ก็ไม่เห็น
ว่าพ่อแม่เขาจะพอใจอะไรขนาดนี้ ถึงขนาดฝากฝังใหญ่โตบนโต๊ะอาหาร

แต่จริงๆ แล้วไปซีเข้าใจดี หานจั่วต้องเป็นคนพิเศษแน่ๆ ไม่อย่างนั้น
พ่อก็คงไม่เชิญอีกฝ่ายออกมาจากหมู่บ้านในหุบเขาไกลโพ้น มอบหน้าที่ให้เป็น

บอดีการ์ด นี่ไม่สมเหตุสมผลจนเข้าชั้นพิสดาร แต่ว่าเขาก็ไม่ยากถามอะไรมาก เพราะว่าพ่อคงไม่บอกอย่างแน่นอน ส่วนแม่ก็คงจะทำเป็นเปลี่ยนเรื่องคุย ลู๊เซาค่อยๆ สืบหาเองจะดีกว่า

“กำลังคิดอะไร” หานจั่วถาม

“หืม?” ไปชีเงยหน้า “ไม่มีอะไร วันนี้ปลากระพงอร่อยมาก”

“พรุ่งนี้มีแผนจะทำอะไรบ้าง” ไปป้อหยางวางตะเกียบลง

“พรุ่งนี้เช้าจะไปพบลูกค้าสองราย” ไปชีตอบ “ตอนบ่ายไปรายงานผลการดำเนินงาน”

ไปป้อหยางพยักหน้า “ต่อจากนี้ ไม่ว่าจะไปที่ไหนต้องพาเสี่ยวห่านไปด้วย รวมถึงไปเจอพวกเพื่อน...พวกนั้น” อาจจะเป็นเพราะเกรงใจคุณห่าน คราวนี้พ่อของเขาจึงไม่ใช่คำว่าพวกเพื่อนไม่ได้ความ

ไปชีรับปากแล้วก้มหน้า เห็นในซามมีเนื้อปลากระพงชิ้นใหญ่เพิ่มเข้ามา

“เลาะก้างปลาออกหมดแล้ว” หานจั่วยิ้มอ่อนโยน “กินเถอะ”

บทที่

4

สะกดรอย

คุณทาน ผู้ช่วยเสเพลแบบนี้เอามาใช้งานไม่ได้เด็ดขาด

คืนนั้นที่พ่อแม่กลับมา นั่น การแสดงออกของทานจั่วเรียกว่าสมบูรณ์แบบไม่มีจุดบกพร่อง ไม่เพียงแต่สามารถดูแลไปซื้อได้อย่างดีบนโต๊ะอาหาร หลังมื้ออาหารก็ยังสามรถตักน้ำชา สนทนาเป็นเพื่อนกับคุณนายไปได้อีกด้วย เรื่องที่คุยกันมีตั้งแต่เสื้อโค้ตแบรนด์เนม การเสริมสวยดูแลผิวพรรณ การเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา การขุดเจาะแหล่งพลังงานใหม่ของประเทศ การดูแลกระเป๋าหนังจระเข้ จนสุดท้ายประหลาดมากที่กลายเป็นการเมาท์มอยเรื่องคุณนายหลี่ซึ่งเป็นเพื่อนบ้าน

“คงไม่รู้สินะ” คุณนายไปลดเสียงลง มองทานจั่วราวกับสายลับใต้ดินแอบพบกัน “เธอเลี้ยงด้อยเด็กหนุ่มๆ ไว้เป็นสิบ โดยที่สามีไม่รู้”

“จริงเหอครับ น่ากลัวมากๆ” ทานจั่วให้ความร่วมมืออย่างดี ยังทำท่าสุดลมหายใจด้วยความกลัวเพิ่มอีกด้วย

ไปซื้อถัอกั้วน้ำผลไม้เดินผ่านมา เขาทนไม่ไหวแล้วจริงๆ จนต้องพูดว่า “แม่ เลิกยุ่งกับป่าหลี่ข้างบ้านเสียทีเถอะ”

“ตักน้ำชากับคนในบ้าน ทำไมจะคุยกันไม่ได้” คุณนายไปฟังแล้วไม่พอใจมาก คว้ามือทานจั่ว ตัดพ้อว่า “ดูเสียๆ ไปสิ เพิ่งเรียนจบก็มาตั้งใจทำงาน ยิ่งว่างมาแอบฟังพวกเราคุยเล่นกันอีก”

ไปซี “...”

“โอ้ย โรคหัวใจจะกำเริบอีกแล้ว” คุณนายไปกุมหน้าอกทำทางอ่อนแอ
ไปซีรีบยอมแพ้ทันที “ผมไปห้องหนังสือก็ได้”

คุณนายไปพอใจมาก ใช้ยืมเปี่ยมเมตตาของผู้เป็นแม่ส่งเขาขึ้นไป
ชั้นสอง ไปซีรู้สึกไม่สบายตัวจนต้องรีบเดินให้เร็วขึ้น เขาเลี้ยวกลับไปจาก
หัวบันไดอย่างรวดเร็ว แต่คุณนายไปก็ยังไม่ได้ออนสายตากลับมา เธอจ้อง
บันไดว่างเปล่าอยู่นานมาก จนกระทั่งหานจั่วที่อยู่ข้างๆ กระแอมเบาๆ ขึ้น
ครั้งหนึ่งถึงได้สติ เธอมีรอยยิ้มที่ดูเกรงใจ เอ่ยว่า “ดูฉันสิ คิดฟุ้งซ่าน
อีกแล้ว”

หานจั่วช่วยเปลี่ยนน้ำชาเย็นชืดที่ตั้งอยู่ด้านหน้าเธอ ตอบเสียงนุ่มนวล
“ไม่เป็นไรครับ”

“มา พวกเราไปห้องรับแขกเล็กกัน” คุณนายไปตบที่มือหานจั่วเบาๆ
“จะให้ดูรูปเสี่ยวไปตอนเด็ก อ้วนตุ้ต๊ะผิวชมพู น่ารักมาก”

หานจั่วยิ้มรับ พยักหน้า “ครับ”

เข็มสั้นของนาฬิกาบนผนังชี้ไปที่เลข ‘2’ ไปซีบิดตัวแก้ปวดเมื่อย ปิดหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ พຼ່งนี้เขาต้องไปรายงานผลการดำเนินงานครั้งแรกในการประชุม
กลุ่มบริษัท ทั้งยังถูกหมายหัวว่าเป็นลูกเศรษฐีจอมเสเพล ถ้าผลงานออกมา
เลวเหะก็จะทำให้พ่อขายหน้า ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าจะจัดทำข้อมูลทั้งหมดเสร็จ
นานแล้ว แต่เขาก็ยังอยากรวบรวมข้อมูลอีกหลายๆ รอบเพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาด
เลยแม้แต่หน่อย

ในบ้านเงียบมาก ไปซีอาบน้ำเสร็จแล้ว เขาเซ็ดศีรษะระหว่างเดิน
มาเปิดประตูระเบียง เดิมทีคิดเพียงแค่ว่าจะมารับลม แต่คิดไม่ถึงว่าหานจั่วก็ยัง
ไม่นอน อีกฝ่ายใส่ชุดอยู่บ้านโคร่งๆ สบายๆ นั่งอยู่ที่สวนชั้นล่างตรงระเบียง
ชานพักกลางแจ้ง มีไวน์แดงแก้วหนึ่งอยู่ข้างมือ

“เฮ้!” ไปซีพิงราวลูกกรงส่งเสียงประท้วงเบาๆ ว่า “แบบนี้แหละที่เรียก
ว่าไม่ตั้งใจทำงาน” มีבודิการ์ตพวงหน้ที่เป็นคนขับรถที่ไหน ดึกๆ ดื่นๆ แล้ว
ยังมานั่งกินเหล้าอยู่คนเดียว

“กินนิดหน่อยเอง ไม่ส่งผลเสียกับงานหรอก” หานจั่วเงยหน้าขึ้นมา แล้วพูดอย่างตื่นเต็นว่า “ตรงนี้มีดอกไม้สวยมากเลย อยากลงมาดูไหม”

“ไม่ดู” ไปซีไม่มีความสนใจเรื่องพืชพรรณแม้แต่น้อย

“มาน่า” หานจั่วยื่นมือขาวออกมา “กระโดดลงมา ผมรับเอง”

ไปซีขึงสุด ๆ “จะทำอะไร”

หานจั่วตอบว่า “ไม่ได้ทำอะไร แต่เด็กผู้ชายที่บ้านนอกทั้งป็นต้นไม้ ทั้งกระโดดกำแพงเป็นกันทุกคน สนุกมาก”

“กระโดดกำแพงกับกระโดดตึกคนละเรื่องกัน” ไปซียังคงปฏิเสธ “แต่ว่านายรอนันต์เดี๋ยวนะ”

“หืม?” หานจั่วเลิกคิ้ว

ไปซีลงบันไดมาอย่างเงียบเชียบ เดินมาตรงระเบียง พูดกับหานจั่ว “พวกเราต้องคุยกัน”

“จะคุยอะไร” หานจั่วช่วยเลื่อนเก้าอี้ให้เขา

“นายรู้จักกับแม่ฉันมาก่อนใช่ไหม” ไปซีถาม

หานจั่วพยักหน้า “รู้จัก เมื่อสามปีก่อนคุณผู้ชายกับคุณผู้หญิงไปเที่ยว เกาะ ผมบังเอิญอยู่บนเกาะนั้นพอดี เกิดเหตุโจรอาละวาด และผมร่วมมือกับตำรวจจัดการโจรได้สำเร็จ”

“งั้นเหรอ” ไปซีขมวดคิ้ว “แต่ว่าแม่ฉันไม่เคยพูดถึงเรื่องนี้เลย”

“คงจะกลัวลูกเป็นห่วงแหละ” หานจั่วหยิบผ้าขนหนูช่วยเช็ดหยดน้ำบนศีรษะของเขาให้ “พวกเขาเป็นพ่อแม่ที่ดีมาก”

ไปซีไม่พูดอะไรอีก เขาเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ สองตามองท้องฟ้าไกล ออกไปอย่างไร้จุดหมาย คาดว่าพรุ่งนี้ น่าจะอากาศดี เพราะว่าดาวสว่างมาก ราวกับบอญญะ ต่อให้ถูกโยนทิ้งไว้บนฟ้าตามยถากรรมก็ยังสวยงามยิ่งนัก

“มีเรื่องกลุ้มใจเธอ” หานจั่วนั่งอยู่ข้างเขา

“อือ” ไปซีรับคำ ผ่านไปครู่หนึ่งเขาถึงเอ่ยอย่างกลุ้ม ๆ เสริมอีกประโยค “ไม่อยากจะพูดถึง”

“ไม่เป็นไร ไม่อยากพูดก็ไม่ต้องพูด” หานจั่วก็นั่งมองท้องฟ้าเป็นเพื่อน เขาด้วย “ชอบดาวดวงไหนที่สุด”

“ชอบที่สุด?” ไปซีทำท่าคิด แล้วส่ายหน้า “ก็เหมือนๆ กันแหละ”

“ไม่เหมือนกัน” หานจั่วแย้ง “บนดาวบางดวงมีน้ำ บนดาวบางดวงมีภูเขา แล้วก็บางดวงมีอัญมณีเต็มพื้นไปหมด”

ไปซี “...”

ไปซีตบมือขึ้นชมจากใจจริง “คุณหานนี่อารมณ์ศิลปินจริงๆ” ดึกๆ ตื่นๆ ไม่นอน มานั่งตากลมกินเหล้า ชมดอกไม้ ชับบทกลอน ดูดาวอยู่คนเดียว

“ลักแก้วไหม” หานจั่วยกแก้วเหล้าขึ้นมา “คุณนายไปให้ผมมา”

“ไม่ละ ฉันต้องกลับไปนอน” ไปซีลุกขึ้นยืน “พรุ่งนี้แปดโมงเช้าออกจากบ้าน นายก็รีบพักผ่อนเถอะ”

“ครับ” หานจั่วพยักหน้า “ราตรีสวัสดิ์” ก่อนจะถามต่ออีกประโยค “ไม่อยากจะบินขึ้นไปจากตรงนี้จริง ๆ หรือ”

“ไม่อยากจะรื้อยเปอร์เซนต์!” ไปซีปฏิเสธอย่างไรเยื่อใยอีกครั้งแล้วเดินลากรองเท้าแตะกลับเข้าบ้านไป

หลังจากรอนไฟในห้องนอนบนชั้นสองดับแล้ว หานจั่วก็วางแก้วเปล่าในมือลง เดินกลับห้องไปพักผ่อนเช่นกัน

เมื่อครู่นี้เขาตั้งใจเด็ดดอกไม้เล็กๆ หลายดอก ใ้ช้รับ빈ผู้หญิงอย่างสวยงามวางไว้ที่ชั้นล่าง...ตรงหน้าประตูห้องแม่บ้าน

ดังนั้นเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ไปซีเพิ่งลงมาก็ได้ยินข่าวลือกำลังบ่น “ตายแล้ว ๆ ตกใจแทบแย่”

“มีอะไรอีกล่ะ” ไปซีเปิดประตูดูเ็น

“ฟังป่านะ ผู้ชายแบบนี้เอามาใช้งานไม่ได้” ป้าหลี่กุมมือเขา เตือนอย่างห่วงใย “เสเพลเกินไป เด็กสาวใส่ชื่อจะถูกหลอกเอาได้ง่ายๆ”

“ป้าดูซีรี่ส์เกาหลีอีกแล้ว?” ไปซีออกแรงดึงมือตัวเองกลับมา เอ่ยปลอบใจไปตามมารยาท “เอาละๆ เด็กสาวสมัยนี้ระวังตัวจะตาย คงไม่ถูกหลอกง่ายๆ หรือ”

“ซีรี่ส์เกาหลีอะไร หมายถึงคุณหานต่างหาก” ป้าหลี่ยังกลัวไม่หาย “คุณชายยังไม่รู้ละสิ เช้านี้พอเปิดประตูออกมา ป้าก็เจอดีเข้าไป ที่หน้าประตูมีดอกไม้ข่อยใหญ่ๆ”

ไปซี “...”

ไปซีอุทาน “แม่เจ้า!”

“เขาคงเข้าใจว่าป้าจะหลอกง่ายเหมือนเด็กสาวพวกนั้นละสิ ดอกไม้
ช่อเดียวก็ยกห้องครัวให้เขา” ป้าหลีเปิดโปง “อย่าหวัง”

“ทำดีมากครับ” ไปซียกสองมือจับไหล่เธอ สายตาฉายแววจริงใจ
ต่อพันธมิตรร่วมปฏิบัติ “แต่ว่าช่วยรีบทำอาหารเช้าด้วยนะครับ ถ้าขึ้นยังบ่น
ต่ออีก ผมไปทำงานสายจริง ๆ แน่”

ป้าหลีจึงนึกขึ้นได้ ในฐานะที่เป็นนักจัดการงานบ้านมือทอง แต่ไหน
แต่ไรเธอไม่เคยทำพลาดเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ประเภทนี้มาก่อน ดังนั้นจึง
รู้สึกละอายใจ และคิดตำหนิตัวเอง อีกทั้งยังรู้สึกไม่พอใจอย่างยิ่ง และ
ความไม่พอใจนี้ก็ระบายตรง ๆ ไปในจานอาหารเช้าของคุณหาน ไม่มีเนื้อ
ไม่มีผักสด มีเพียงไข่ไก่และแซนด์วิชน้อยนิด กับน้ำเสาวรสค่อนข้างเปรี้ยว
หนึ่งแก้ว

“ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้คงไม่ให้ดอกไม้แล้ว” หานจั่วจอตลอดตรงสี่แยก
พุดยัม ๆ กับไปซี “ดูท่าว่าคุณนายไปคงจะเหมารวมไปหน่อย เพราะดอกไม้
ไม่สามารถทำให้ผู้หญิงทุกคนดีใจได้”

“แม่ฉันสอนวิธีนี้ให้นายด้วย?” ไปซีคิดในใจว่าแม่คือที่สุดแล้ว

“เธอสุดยอดมาก” หานจั่วมองไปข้างหน้า ดูตัวเลขนับถอยหลังตรง
ไฟจราจร ขณะที่ทางตากลับเลียบมองกระจกมองหลังอย่างไม่ตั้งใจ ก่อน
จะขมวดคิ้วเล็กน้อย

แต่ไปซีไม่ได้สังเกตเห็น เขาเอาแต่ดูข้อมูลในมือ เพื่อเตรียมกล่าว
ในที่ประชุม

ขับรถผ่านไปอีกสองถนน ในที่สุดหานจั่วก็มั่นใจในการคาดคะเน
ของตน จึงเอ่ยกับไปซี “มีคนกำลังตามพวกเรามา”

“ตามพวกเรา?” ไปซีตกใจ หันกลับไปดู “ใครเหรอ”

“รถเก่ามาก สีดำ ทะเบียนรถ AH786” หานจั่วรายงาน “ตามพวกเรา
มาสองช่วงถนนแล้ว”

“แต่ว่าใคร ๆ ก็รู้ว่าฉันจะไปประชุมที่บริษัท จะตามมาทำไม” ไปซีงุนงง

“จะสลัดพวกเขาทิ้งไหม” หานจั่วถาม

“...คงไม่ต้องมั้ง” ไปซีล้งเล “ไม่ใช่ดาราแอบไปหาก็กี่ ไม่ต้องกลัวปาปารัซซีตามแอบถ่าย”

“เรื่องนี้ผมตัดสินใจเอง” หานจั่วเหยียบคันเร่ง “รั๊ดเข็มขัดนิรภัยดี ๆ นะ”

“แต่ว่า...” ไปซียังพูดไม่ทันจบ รถก็เลี้ยวขึ้นทางด่วนแล้ว รถสีดำด้านหลังตามมาจริง ๆ แต่เห็นได้ชัดเจนว่าตามจังหวะของหานจั่วไม่ทัน เมืองนี้มีทางแยกย่อยมากมายเหมือนตาข่ายใยแมงมุม หานจั่วขับรถไปตามถนนใหญ่และตรอกซอกซอย ท้ายที่สุดก็มาจอดในที่จอดรถของบริษัทก่อนเวลาห้านาทีอย่างปลอดภัย

ไปซีนั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับจ้องมองหานจั่ว ถ้าจะบอกว่าตกใจขวัญเสียก็ยังไม่ตรงนัก น่าจะบอกว่าไม่เข้าใจความคิดของหานจั่วมากกว่า

“ไปประชุมเถอะ” หานจั่วจัดทรงผมให้เขา “อย่าให้เรื่องนี้รบกวนจิตใจคุณ วันนี้สำคัญมากสำหรับคุณ”

“แต่ว่าใครจะสะกดรอยตามฉัน” ไปซียังคงไม่เข้าใจ “จริง ๆ แล้วการสะกดรอยตามแบบนี้ไม่มีประโยชน์อะไรเลย หรือว่า...” เขาลังเลครุ่นหนึ่ง “หรือว่า เรื่องที่รถชนครั้งก่อนจะมีความเกี่ยวข้องกับพวกเขา?”

หานจั่วส่ายหน้า “เดี๋ยวจะไปประชุมสายแล้วนะ”

ไปซีหนึ่งนั่งไม่ขยับ

หานจั่วจึงช่วยปลดเข็มขัดนิรภัยให้ “แล้วถ้าสมมติว่าพวกเขาเป็นคู่แข่งทางธุรกิจของคุณล่ะ”

ไปซีล้งเล “นายแน่ใจหรือ”

“ผมไม่แน่ใจ แต่ก็มีความเป็นไปได้” หานจั่วลงจากรถ เดินไปเปิดประตูรถให้ พร้อมทั้งก้มตัวเตือนอย่างอดทน “ประธานไป คุณจะสายจริง ๆ แล้วนะ”

“...ก็ได้” ไปซีสุดท้ายใจเข้าลึก “คืนนี้ค่อยคุยกัน”

หานจั่วรับเอกสารมาจากมือเขา “จะให้ผมเข้าประชุมกับคุณด้วยไหม”

“รอที่ห้องพักผ่อนอกันแล้วกัน” ไปซีบอก “หรือจะไปเดินดูรอบ ๆ บริษัททำความคุ้นเคยก็ได้”

ตอนที่กำลังรอลิฟต์ อาจจะเพราะเพื่อผ่อนคลายความตื่นเต้นที่เจอ มาตลอดทาง ไปซีจิ้งยี้มๆ แล้วผลักอีกฝ่าย “อ้อ ช่างๆ มีบริษัทนางแบบ ถ้านายโชคดีนะ มีแต่สาวสวยทั้งนั้น”

“นี่คือเหตุผลสำคัญที่คุณเลือกเปิดบริษัทที่นี่สินะ” หานจ้าวแห่เล่นกลับ

“ไม่ใช่” ไปซีกตลิฟต์ “เลือกที่นี่เพราะค่าเช่าถูก ช่วงเริ่มต้นต้องประหยัด ก็เลยไม่มีทางเลือกอื่นแล้ว”

ลิฟต์เคลื่อนที่อย่างปกติไปจนถึงชั้น 18 พอเสียงดิ่งดังขึ้น ประตู ก็เปิดออกพร้อมกลิ่นหอมที่ลอยเข้ามาทันที สาวสวยกลุ่มใหญ่กำลังยืน ค่อยเล่นกันสนุกสนานไม่ไกลนั้ก ทั้งเอวคอด ขาเรียวยาว และใบหน้านางงาม ในขณะที่อู่วิ่งกับหวังเสี่ยวเซินยืนแอบมุ่มตัวลั่น ทำทางเจ็บปวดใจ

การใช้ชีวิตของคุณชายไป คนรวยรุ่นสอง¹ ช่างฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย เหลือเกิน ลำมะเลเตเมาสุดๆ

¹ หมายถึง คนรุ่นลูกที่ร่ำรวยเพราะได้อานิสงส์จากพ่อแม่ที่ร่ำรวยเป็นทุนเดิม

บทที่

5

มาสเตอร์ร้านเหล้า

โลกอีกโลกหนึ่ง

“ทั้งสองคนทำไมอยู่ที่นี่” ไปซื้ก่อนข้างแปลกใจ “ไม่ต้องทำงานหรือไง”

“ทำสิ พวกเราออกมาสำรวจเก็บข้อมูลแถวๆ นี้ ก็เลยแวะมาหานาย”
อวีจ้งมองสำรวจรอบๆ “เป็นยังไงบ้าง ตอนเที่ยงกินข้าวด้วยกันไหม ฉัน
เลี้ยงเอง”

“วันนี้ไม่ว่างจริงๆ เดี่ยวต้องไปหานายท่าน” ไปซื้ขับไล่เพื่อนเบาๆ
“ไปสนุกกันเองนะ ฉันไปก่อนละ”

“ไม่เอาน่า จะไปให้พ่อนายด่าอีกเธอ” หวังเสี่ยวเฉินรู้สึกเห็นใจ
อย่างสุดซึ้ง ตะโกนถามไล่หลังเขาไปว่า “แล้วมีอะไรจะให้พวกเราช่วยไหม”

“ไม่ต้องหรอก” ไปซื้รีบรุดบัตรเดินเข้าบริษัท แล้วให้เลขาฯ ไปแจ้ง
คนอื่นๆ เพื่อเตรียมประชุม

“จะไปห้องพักผ่อนดืมชาล็กแก้วก่อนไหม” หานจั่วเชียวอวีจ้งกับหวัง-
เสี่ยวเฉิน

“ก็ดี” ทั้งสองคนหอบข้อมูลปึกใหญ่อยู่ในมือ กำลังมองหาที่กว้างๆ
เงียบๆ จัดหมวดคัดแยกข้อมูลพอดี

บริษัทของไปซื้มีขนาดเล็กมาก การตกแต่งจึงไม่ได้หรูหราโอ่อ่าเหมือน
หวนเฉินกรุ๊ป แต่ก็ยังนับว่าสวยและสบาย ในห้องพักผ่อนมีน้ำผลไม้กับกาแฟ

ยังมีการเตรียมมินิคูกี้ให้พนักงานหญิงอีกด้วย หานจั่วศึกษาวิธีใช้เครื่องชงกาแฟ เพราะจะชงกาแฟให้ทั้งสองคน

“พี่ห่านๆ พวกเราทำเอง” หวังเสี่ยวเฉินรีบรับถ้วยไปจากมือเขา “ไม่กล้ารบกวน”

“ไม่ต้องเกรงใจ” หานจั่วยิ้ม “นี่ก็เบื่องานของผมด้วย ใช่แล้ว คนที่อยู่โรงพยาบาลเป็นยังไงบ้าง”

“สัปดาห์หน้าก็ออกจากโรงพยาบาลได้แล้วละ” หวังเสี่ยวเฉินเปิดเครื่องชงกาแฟ “กลับบ้านไปพักผ่อนอีกหนึ่งเดือน แล้วก็เตรียมออกหางานทำ”

“ได้ยื่นประธานไปบอกว่าวันที่รถชนเขาเป็นคนขับรถ?” หานจั่ววางน้ำตาลก้อนไว้บนโต๊ะ

“เสี่ยวไปเป็นคนขับ แต่ก็ไม่ใช่ความผิดของเขา” อวี๋จิ่งเล่า “เพราะอีกคันขับจี้ท้ายในโมเมนต์ ยังไงคุณนั้นก็ผิดเต็มๆ”

คนขับรถที่ก่อเหตุเป็นชายวัยกลางคนที่ดูค่อนข้างซึกแล้ว แถมยังดูซื่อมากอีกด้วย หลังรถชนก็รีบผิดชอบทุกอย่าง ทั้งพาส่งโรงพยาบาลทันที ทั้งชดใช้ค่าเสียหาย แล้วยังพาเมียกับลูกสาวมาขอโทษถึงเตียงคนไข้ด้วยตัวเอง ภิริยามารยาดีมาก ไปชู้กับหลิวซุนซุนก็ไม่เอาเรื่องเขา

“จำเลขทะเบียนรถกับชื่อของคุณก็ได้ไหม” หานจั่วถาม

“จำได้” อวี๋จิ้งพยักหน้า “SU4721 รถ KIA สีแซมเปญ คนขับรถชื่อจ้าวเยว่จิ้น พนักงานธรรมดา”

หานจั่วพยักหน้า ถามต่อว่า “จะเอาชานี้ไหม”

“ไม่เอาแล้วครับ เตี่ยวพวกเราจะกลับละ” อวี๋จิ้งโบกมือ “ช่วงฝึกงานแอบซี้เกียจไม่ได้ ขอบคุณพี่ห่าน”

“ไม่ต้องเกรงใจ” หานจั่วเซ็ดมือจนสะอาด “ผมไปดูประธานไปแล้วนะ”

การประชุมยังไม่เลิก ประตูกะฉกเก็บเสียงได้ดีมาก เพราะไม่ได้ยินเสียงการประชุมเลย แต่ยังสามารถเห็นท่าทางกับสายตาของไปซี่ได้ เขาดูตั้งใจและกระตือรือร้น แถมยังมีชีวิตชีวามาก เลือเซ็ดสีขาวลั้งตัดพอดิตัวเวลาก็มหันามีผมหลายปอยตกลงมาปรกหน้าผาก เวลายิ้มก็ยิ้มนำดูราวกับแสงอาทิตย์และอัญมณี

ดูเยว่รวิ๊ย สะอาดสะอ้าน เต็มเปี่ยมไปด้วยความปรารถนาและความ
ใฝ่ฝัน ทั้งยังมีชีวิตชีวา คือสิ่งงดงามที่สุดในโลกใบนี้

“สวัสดิ์คะ” ผ่านไปครู่หนึ่ง เลขหาของไปซีก็ออกมาจากห้องประชุม
กระต๊อบเบาๆ กับห่านจั่ว “ประธานไปบอกว่าเขาคงต้องใช้เวลาอีกประมาณ
หนึ่งชั่วโมง ให้คุณไปพักผ่อนที่ห้องทำงานของเขาก่อน ไม่ต้องยืนรอที่นี่”

“ได้ครับ” ห่านจั่วยิ้มขอบคุณ “ขอโทษด้วย รบกวนการประชุมของ
พวกคุณแล้ว”

เลขหารีบส่ายหน้าปฏิเสธว่าไม่เป็นไร ก่อนพาห่านจั่วไปที่ห้องทำงาน
ของไปซี สไลด์การตกแต่งเรียบง่ายโทนสีเทา แต่กลับวางโซฟาเบาะเบ็กสีชมพู
ไว้ตรงมุมห้อง สีสันแสบตาและไม่เข้าพวกอีกต่างหาก...ของขวัญโลกตะลึง
แบบนี้ นอกจากหลิวซุนซุน คนอื่นไม่มีทางคิดได้แน่นอน ตอนนั้นไปซี
ทำหน้ารังเกียจ แต่ก็ยังขม่นกลับมาบริษัท ตอนแรกเขาตั้งใจจะโยน
เข้าห้องเก็บของ แต่ทนหลิวซุนซุนโทรมาถามว่าเบาะเบ็กอยู่ดีหรือไม่ทุกว่าน
ไม่ไหว ถ้ามเหมือนเป็นแม่ยายผู้มีเมตตา ดังนั้นเขาจึงได้แต่ลากกลับมา
เพื่อจะได้ไม่ทำร้ายหัวใจใส่ข้อบริสุทธิ์ของหนุ่มน้อย

ห่านจั่วส่งข้อความหาไปป้อหยางหนึ่งข้อความ หลังจากนั้นก็มีอีเมล
ตอบกลับอย่างรวดเร็ว เป็นข้อมูลที่ละเอียดมากของจ้าวเยว่จิ้น คนขับรถ
ที่ก่อเหตุ บ้านพักอยู่ที่ถนนตันหยาง บ้านเลขที่ 19-87 ซึ่งเป็นย่านที่พักอาศัย
เพิ่งสร้างใหม่ ผู้พักอาศัยส่วนใหญ่เป็นลูกของคนที่ได้ค่าเวนคืนบ้านเก่า
จนรวยในช่วงข้ามคืน สอดคล้องกับการเป็น ‘พนักงานธรรมดา’ ภาพลักษณ์
ภายนอกสมถะ แต่ว่าสามารถชดใช้ค่าเสียหายได้อย่างคนมีเงินเหลือเฟือ

ห่านจั่วปิดคอมพิวเตอร์ คิดว่าจะหาเวลาว่างไปดูด้วยตัวเอง การ
ประชุมยังไม่ยุติ ท้องฟ้าด้านนอกค่อยๆ มีดครึ้ม ลมเริ่มพัดแรง ดูแล้ว
เหมือนจะมีฝนตกหนัก อากาศชื้นและอบอ้าวทำให้คนรู้สึกเครียดมากขึ้น
เด็กฝึกงานที่เพิ่งมาใหม่รีบมาช่วยปิดหน้าต่างให้ไปซีโดยไม่รู้ว่าในห้องทำงาน
ยังมีคนอยู่ พอผลึกประตูเดินตรงเข้ามาข้างใน ก็เกือบจะชนเข้ากับหน้าอก
ของห่านจั่ว

“ขอโทษค่ะ ขอโทษ” เด็กฝึกงานตกใจสะดุ้งโหยง ทำท่าลังเลเหลือบ

มองด้านหลังเขาแวบหนึ่ง ไม่รู้ว่ำนั่นคืออะไร กำลังเปล่งแสงอย่างอบอุ่น คล้ายโคมดกฝ้ายที่อ่อนนุ่มที่สุด และก็คล้ายดวงดาวระยิบระยับ

“ไฟฉายในโทรศัพท์” หานจั่วตอบเสียงราบเรียบ “ในนี้มีดีมาก ผมอยากถ่ายรูปโคมแขวน เพราะอยากจะซื้อไปติดที่บ้านของตัวเองบ้าง อ้อ ผมเป็นคนขับรถของประธานไป แชะหาน”

เด็กฝึกงานยังไม่คลายความสงสัย *นั่นหรือ*

หานจั่วก้มตัวเล็กน้อยจ้องตากับเธอ ประกายตาแบบคนที่ไม่ได้ทำอะไรผิดแต่ก็แฝงความกังวล “แบบนี้คงไม่ผิดกฎบริษัทใช่ไหมครับ” ปกติเสียงเขาก็ห่างมาอยู่แล้ว ยิ่งเมื่อเจตนาคาดเสียงทุ้มต่ำก็ยิ่งมีเสน่ห์เย้ายวนใจ หัวใจเด็กฝึกงานเต้นถี่เร็วทันที ถอยหลังหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

“ไม่ผิดๆ คุณหานถ่ายรูปตามสบายค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี” หานจั่วยิ้มอ่อนโยน “ขอบคุณมากจริงๆ นะ...เอ่อ เธอชื่ออะไร”

เด็กฝึกงานตอบ “ซ่งเสี่ยวเสี่ยว”

หานจั่วพยักหน้า เอ่ยอย่างจริงจัง “ขอบคุณนะ คุณหนูซ่ง”

แสงดาวที่จางมัวหายไปแล้ว ทั้งห้องจึงกลับสู่ความมืดอีกครั้ง ไปซีผลักประตูห้องทำงานเข้ามาก็ต้องตกใจ อุทานว่า “พวกคุณกำลังทำอะไรกัน?!”

“ประธานไป!” หน้าของซ่งเสี่ยวเสี่ยวแดงก่ำ รีบอธิบาย “ฉันมาปิดหน้าต่างค่ะ”

ไปซีดูม่านหน้าต่างที่กำลังถูกลมพัดดังพื้บพื้บ

ซ่งเสี่ยวเสี่ยวลูกลีลุกลนปิดหน้าต่างเสร็จก็แทบจะวิ่งออกไปจากห้องทำงาน

ตัวก่อการอย่างคุณหานกลับยิ้มสนุก “จะไปสำนักงานใหญ่ไหม”

“ดูไม่ออกจริงๆ” สีหน้าไปซีแสดงความรังเกียจ “นายนี้ไม่ใช่เนื้อไว้ตัวแม่แต่น้อย”

“ผมไม่ได้ทำอะไรผิดจริงๆ นะ” หานจั่วช่วยขยับโซฟาเบ็นแบ็กให้เขา “ประชุมเป็นยังไงบ้าง”

“ก็ไม่เลว ตอนบ่ายน่าจะไม่มีปัญหาอะไร” ไปซีทั้งตัวลงบนเบ็นแบ็ก

ผ่อนคลายไปกับการถูโอบล้อมด้วยเม็ดโฟมละเอียดอ่อนนุ่ม “กินข้าวเสร็จก่อนแล้วค่อยไปซื้อเสบียง”

หานจั่วพยักหน้า “อยากนวดไหม”

“เก่งสารพัดอย่างซะจริง” ไปตีพิมพ์คำหนึ่ง ปล่อยแขนปล่อยขาแบบไม่สนใจภาพลักษณ์ “ใช่แล้ว ฉันขอเตือนไว้ก่อน คราวหน้าห้ามเกะเกะพนักงาหญิงของฉันอีก ถ้าจะจีบสาวก็เชิญไปบริษัทข้างๆ”

“ผมไม่ได้สนใจคุณช่งคนนั้นจริงๆ” หานจั่วช่วยบีบไหล่ให้เขา

“ถึงขนาดรู้ว่าเขาทำอะไรแล้ว ยังจะบอกว่าไม่สนใจอีก” ไปซื้อชุดลมหายใจอย่างแรง “เฮ้ย! เบาหน่อย!”

หานจั่วยกมูมปาก กดฝ่ามือลงที่ด้านหลังขาของไปตี ใช้นิ้วมือวาดดาวดวงเล็กหนึ่งดวงบนขาเขาผ่านเสื้อเชิ้ต

ตอนบ่ายสองโมง หานจั่วส่งไปตีซื้อหวนเงินกริปตรงเวลา “สู้ๆ”

ไปตีเข้าไปที่जूมของอีกฝ่าย “ขออ้ออีกครั้ง ห้ามเกะเกะเพตตรงข้าม”

หานจั่วยกมือยอแม่ “ผมไม่ขึ้นตึก จะเดินเที่ยวอยู่ใกล้ๆ นี่”

“นายจะไม่ขึ้นไป?” ไปตีปลดเข็มขัดนิรภัย “ก็ได้ ตอนบ่ายก็จัดการเวลาเอง เพราะฉันไม่ได้ใช้รถ แต่ตอนกลางคืนอาจจะต้องกินข้าวกับลูกค้า”

หานจั่วพยักหน้า เดินมาส่งไปตีเข้าลิฟต์เรียบร้อย แต่ชายหนุ่มกลับไม่ได้ขยับเข็มขัดเบิลยูของตน และเดินออกมาริมถนน เรียกรถคันหนึ่งตรงไปยังปากตะวันตกของเมือง ที่นั่นมีถนนสายร้านเหล้าผับบาร์ที่โด่งดังไปทั่วประเทศ ยิ่งตึกก็ยิ่งตึกคัก แต่ตอนกลางวันเงียบสงบมาก

เมื่อหานจั่วเปิดประตูของร้านร้านหนึ่งเข้าไป เสียงกระดิ่งลมไม้ก็ทำเอาบาร์เทนเดอร์ซึ่งกำลังเคลิ้มๆ ใกล้จะหลับที่พุ่มอยู่หลังเคาน์เตอร์ตกใจจนเกือบหัวใจวาย

“เหล้ามินต์หนึ่งแก้ว” หานจั่วนั่งลงบนเก้าอี้ไม้

บาร์เทนเดอร์สะบัดศีรษะ หยิบผ้ามาเช็ดโต๊ะ “ร้านเปิดสองทุ่ม”

หานจั่วโยนอัญมณีสองเม็ดลงบนโต๊ะ “ทิป”

ดวงตาบาร์เทนเดอร์ฉายแสงวาวทันที รีบโน้มตัวข้ามเคาน์เตอร์มา

จนหน้าเกือบจะชนตัวห่านจ้าว “คุณเป็นใคร”

“ผมอยากเจอธำเก้งของคุณ” ห่านจ้าวตีตบหรือออกมาหนึ่งมวน ก่อนก้มหน้าจุดไฟ “เธอตื่นหรือยัง”

ท่าทางของบาร์เทนเดอร์ค่อนข้างตื่นเต้น เล็บแหลม ๆ กรีดเคาน์เตอร์ บาร์จนเป็นรอยแว่ลึก “รอเดี๋ยวนะ”

ธำเก้งของบาร์เป็นหญิงสาวสวยเสน่ห์แรง ตอนที่ห่านจ้าวเดินเข้าไป เธอกำลังนั่งดูนิตยสารแฟชั่นของชีซันใหม่ พื้นห้องมีร่องเท้าสั่นสูงกับกระเป๋าทือวางกองระเกะระกะเต็มไปหมด

“วันนี้จะอารมณ์ดีมากเลยนะ” ห่านจ้าวนั่งลงฟังตรงข้ามเธอ

หญิงสาวหัวเราะคิก เธอยื่นนิ้วมือที่เต็มไปด้วยแหวนเพชรมาหา “แอร์เมส เคลลี หนึ่งใบ หนึ่งคำถาม”

“สุขสันต์วันเกิด” ห่านจ้าวแตะที่ปลายนิ้วเธอ แสงดาวตกลงมาบดบังแสงเพชร “คุณได้ซี”

“น่าเกลียด” ใต้ซีใช้นิ้วเท้าเกี่ยวรองเท้าส้นสูงขึ้นมา เอนร่างทิ้งตัวอย่างเกียจคร้านลงไปในห้องกระเป๋าทือรุ่นใหม่ล่าสุดสีกว่าใบ “อยากถามอะไร”

“ไม่มีคำถาม” ห่านจ้าวพูด “แค่อยากให้ช่วยผม”

ใต้ซีส่ายหน้า “ไม่สนใจ ไม่คุย”

“แต่ผมเจอปัญหายุ่งยาก” ห่านจ้าวท่าทางประนีประนอมมาก “มีแต่ทางนี้นั่นที่ช่วยแก้ปัญหาให้ได้”

ใต้ซีดึงยกรถออก มองเนินอวบอัดเต่งตึงสองเนินของตัวเองอย่างพึงพอใจ ถามอย่างไม่ค่อยใส่ใจ “ปัญหายุ่งยากอะไร”

“มีคณวางแผนจะลักพาตัวลูกข้าของผม” ห่านจ้าวดึงผ้าคลุมไหล่มาพันร่างกายส่วนบนของเธออย่างแน่นหนา “เขาสาคัญต่อผมมาก”

“เกี่ยวอะไรกับฉัน” ใต้ซีถอดแหวนเพชรออก โยนลงบนพรมเหมือนโยนเศษแก้ว ยืนบิดเอวคอดก๊วยอยู่หน้ากระจกลองเสื้อผ้า เตรียมตัวไปเด็ดกินนี่

“เกี่ยวแน่นอน ปัญหายุ่งยากของผมก็คือปัญหายุ่งยากของคุณ” ห่านจ้าวคว้าจับข้อมือเธอ บังคับดึงตัวกลับมา “แม่ช่วยทำตัวมีความรับผิดชอบ

แบบผู้ใหญ่น้อยได้ไหม”

ไต้ซีปิดหูกรีดร้อง

หานจั่วหาชุดกระโปรงจากในตู้ได้หนึ่งตัว “หานาถิ ผมจะรอน้ำห้อง”

ไต้ซีโบกมืออย่างเบื่อน่าย รอให้หานจั่วออกไปแล้ว เธอก็รีบแต่งตัว

ใส่รองเท้าทันที ก่อนจะปีนออกไปทางหน้าต่าง

หานจั่วยกมือขึ้นกอดอก พิงต้นไม้มองดูอยู่ไม่ไกลนัก

ไต้ซี “...”

คุณอยู่ในส่วนลึกของดวงดาว 1

你在星光深处

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《你在星光深处》(Ni Zai Xing Guang Shen Chu)

Author © 语笑阑珊 (Yu Xiao Lan Shan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6720-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา ่องอาจ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมันต์

บรรณาธิการ ชลดา ชลดาล • บรรณาธิการต้นฉบับ กัลยกร เจริญอมรรัตน์ • ชับเอดิเตอร์ ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ มั่นสนันท์

พิสูจน์อักษร กมลวรรณ สมรูป, ส่องนาภา ภักตร์วิสัย • รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละอ

ฝ่ายการตลาด พรวิรัตน์ รูปสูง, สิริราช จิวโสม, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

การมาถึงของ หานจั่ว

בודิการ์ดฟัวต้าแห่งคนชั่วรุดที่แม่หามาให้นั้น

ทำให้ชีวิตของ ไปซีไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

เพราะเขาต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องราวบางอย่างที่อันตรายถึงชีวิต

และอาจจะทำให้คนรอบข้างเจอปัญหาไปด้วยได้

รวมถึงการที่ไม่เสสเกลลอรี่

องค์กรศิลปะระดับสุดยอดของประเทศเสนอให้ หลิวซุนซุน

เพื่อนจิตรกรอันไร้ชื่อของไปซีจัดแสดงผลงานที่นั่น

ก็เป็นเรื่องที่มีข้อสงสัยเต็มไปหมด

ไม่ว่าจะเป็นแผนการของใครและทำไปเพื่ออะไร

แต่ในเมื่อหานจั่วบอกให้วางใจได้

เขาก็จะเชื่อมั่นและไม่กังวลใจก็แล้วกัน

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6584-9

9 786161 865849

